

Slovenski PRIJATELJ.

Izhaja enkrat v mescu.

Velja 4 gold. av. velj. na leto.

Štev. 4. V Celovcu 15. aprila 1878. XXVII. tečaj.

Pridiga za belo nedeljo.

(Studenci in zdravilo nemira. Gov. J. A.)

„Mir vam bodi.“ (Jan. 20, 19.)

Vvod.

Perva beseda, katero je Jezus po svojem vstajenju apostelnom govoril, je bila ta: „Mir vam bodi!“ Mir je pa res nebeški dar, ktereга pred Jezusom niso poznali in ga tam še zdaj ne poznajo, kjer Jezusa ni. Ko je on stopil na zemljo, so angelji mir oznanovali ljudem dobre volje; kjer je hodil, tam je stopal mir za njim; kogar je on ljubeznjivo ogovoril ali pogledal, tisti je občutil mir in veselje v svojem srcu; grešniku, kteremu je grehe odpustil, je rekel: Pojdi v miru! Zato pa tudi cerkev vernim kristjanom ne ve boljšega voščiti, kot mir. Pri vsaki meši pravi: Mir Gospodov bodi z vami! pri kerstu: Pojdi v miru; pri spovedi: Pojdi v miru. Ko stopi mašnik v bolnikovo hišo, pravi: Mir bodi tej hiši in vsem, ki v njej prebivajo! Še mertvim cerkev ta pozdrav v jamo pošlje, ko moli: Gospod! daj jim večni mir in pokoj; naj v miru počivajo!

Mir mora tedaj biti imenitna reč, ker Jezus sam svojim apostelnom kaj boljšega voščiti in zapustiti ne ve; in ker nam ga cerkev tolikokrat vošči. In vendar je tako malo miru med kristjani! Ni ga miru med kralji in cesarji, ni ga miru med posameznimi narodi; ni ga miru med zakonskimi, ne med domačimi, ne med sosedi, ne med znanci, ne med brati in sestrami: zato je pa tudi vse narobe, zato tudi ni sreče, ne veselja, ne zadovoljnosti več. In dokler se mir Gospodov k nam povernil ne bo, tudi boljši ne bo.

Kaj pa storiti, da se nam ljubi mir zopet poverne? Ako hoče zdravnik bolezen ozdraviti, praša in išče po vzrokih, iz kterih se je začela. Ravno tako moramo tudi mi najpred pogledati, od kod

izvirajo nemir, prepir in sovraštvo. Ako te studence najdemo in jih zamašimo, potem bomo zopet mir imeli. Zatoraj vam hočem zdaj ob kratkem povedati:

1. Od kod nemir izhaja, ali izvira,
2. Kaj storiti, da se nam mir zopet poverne. P. m.!

Razlaga.

I. Od kod pride nemir, sovraštvo, jeza, prepir? Zakaj celo med kristjani tolikokrat miru ni? Kteri so studenci, iz katerih nemir izvira?

Prav za prav je edini studenec vseh nadlog in vsega zlega, tedaj tudi nemira: greh. Dokler Adam in Eva nista grešila, bila sta srečna, vesela, zadovoljna; kakor hitro pa sta grešila, bila je njih sreča pri koncu, mir je zginil, raj je bil zgubljen! — Ko bi greba ne bilo, bi tudi nemira ne bilo, in mi bi imeli že tu na zemlji srečni raj. Tako pa vsak greh nemir za seboj privleče; včasih enemu samemu, navadno pa mnogim. Predolgo bi bilo, ko bi vam hotel popisovati, kako odganja vsak greh več ali manj miru. Pokazati vam hočem to resnico samo na poglavitnih grebih, ker ti so tudi poglavitni studenci nemira.

1. **Napuh.** Kjer se ta šopiri, tam miru ni doma. Prevzetni otroci staršev ne ubogajo, nazaj jezikajo in tako nemir sejejo v hišo. Napuhjen človek nobenemu ne pusti pravice, rajši se skrega. Ošabno dekle le misli, kako bi se našopirila, sama sebi skerbi napravlja, starše badleguje, in tako nareja veliko besedi in prepira.

2. **Lakomnost** odpodi mir iz serca, iz hiše, iz soseske. Kdor je lakomnosti vdan, ga nima miru ne po dnevi, ne po noči. Lakomnost dela razpertije in sovraštva, prepir in goljufije, tožbe in krive prisege. Kjer pa je pričkanje doma, tam miru in prave sreče biti ne more.

3. **Nečistost** tudi miru ne pozna. Nečistnika in nečistnico gerde nesramne misli in želje vznemirujejo po dnevi, nečiste sanje terpinčijo po noči. Kjer se nečistost vgnjezdi, tam se mir poslovi; tam je vedni prepir, kletev in nezadovoljnost. Sin je bil zadovoljen, dokler ni se seznanil s tem grehom; hči je bila srečna, dokler se ni spridila; starši so bili veseli, dokler so imeli poštene in sramožljive otroke; ljubi mir je prebival pri njih. Kako pa je zdaj? Zdaj pa, odkar so se vdali otroci nečistemu grehu, ni ga več miru pri hiši. — Sin je razuzdan, nobena beseda mu več ne pomaga; hči je kakor obnorela, materna beseda jej več ne velja; ali pa je klaverna in otožna, ne derži se več na smeh, ampak le na jok. In starši? Jokajo se, sramujejo se, skrivajo se; nič se jim ne ljubi, odkar se je pritepla ta nesnaga v hišo.

4. Pijančevanje, igra, ponočevanje, to so tudi veliki studenci, iz katerih se toliko nemira, toliko žalosti razliva med svet. Kdo popiše in našteje kletvine, prepire, poboje, ki od tod izhajajo? Kdo je v stanu povedati, koliko besedi in kletve doprinašajo nesrečni starši, koliko joka uboge žene, koliko zdihovanja zapuščeni otroci zavoljo teh grehov, katerim so vdani njih starši, možje, otroci?

5. Svoje glavnost. Tudi ta miru zraven sebe ne terpi. Kjer ljudje nočejo drug drugemu odjenjati, kjer vsak le svojo terdi, tam je vedni prepir. Najbolj žalostno je pa to v zakonskem stanu. Ako se zakonska ne moreta zastopiti, pekel imata že na zemlji. Pa tudi ni geršega od tega, da se tista dva, ki sta si segla pred altarjem za zmiraj v roke, ne moreta terpeti, da se vedno zmerjata in kolneta. Rad verjamem, da med takimi miru in sreče ne more biti.

6. Tudi pomanjkanje in revščina sta včasih vzrok nemira. Kakošna nespamet! Če kaj manjka, če se kaka nesreča pripeti, pa se začno kregati, vpiti in kleti; kakor bi rekel, potlej bo pa vsega dovolj. Ali bi ne bilo boljše, poterpeti in tolažiti se med seboj? Nektera gospodinja kar nič noče poterpeti, celi ljubi dan reglja, kakor koklja; pa bi bilo veliko boljše, da bi bila tiha in mirna. Sama bi več storila, pa posli bi tudi raje delali in ubogali!

7. Tako bi znal imenovati še marsikter studenec, iz kterega izvira nemir. Pa naj bo teh zadosti. Le enega še moramo povedati, ki je skoraj največi. Imenuje se nevera. Dobro si zapomnite: Bolj ko vera peša in zginjuje, bolj se tudi mir od nas pomika. Le vera na Sinu božjega, na njegovo cerkev in njene nauke daje pravi mir, pravo tolažbo v vseh razlogah našega življenja, v veselih in žalostnih. — Kjer pa vere ni, tam tudi miru ni več! To se je še zmiraj pokazalo, in se kaže posebno žalostno ravno zdaj. Nek učen škof blizu Pariza tako-le piše o tistih krajih: „Boga ni več med njimi. Ni Boga v zakonu, ker po živinsko in turško med sabo žive; ni ga po hišah, ker le kolnejo; ni ga pri kupčiji, ker le goljufajo; ni ga pri vradih, ker ga ne poznajo; ni ga pri starih, ker za-nj ne marajo; — samo v cerkvi je še, pa še tam je sam!“ Tako je tam, kjer je največe gnjezdo brezvercev in potepuhov. Ne manjka se jih tudi po naših krajih, le toliko jih ni, da bi si upali skupaj kaj opraviti! zato pa na tihem vsak na svojo roko dela. Zato je toliko slišati o tatvinah, o ropih, o požarih, o goljufijah; zato jih je toliko po ječah, še več pa takih, ki bi ječo zaslužili, ako bi je poznali. Pa tudi drugač biti ne more. Kdor je vero odvergel; koga se bo pa bal? Časni pravici navadno uide; na večno povračilo pa ne veruje. Ker tedaj vera peša — zato tudi zmiraj manj miru; zato zmiraj več kletve, prepira, sovražtva in hudobije.

II. Kaj pa tedaj storiti, da se nam poverne ljubi mir? Studenci, iz katerih nemir izvira, morajo biti zamašeni. In

najpoprej je treba, da se vera zopet oživi. Kakor hitro se bodo ljudje k veri povernili, bo tudi mir zopet nazaj prišel. — Mir tedaj, pravi mir, nam more le vera dati. Mir ni za denar na prodaj, tudi se ne dobiva po štacunah. Mir, pravi mir, nam je Jezus prinesel, aposteljnomo in svoji cerkvi zapustil rekoč: Svoj mir vam dam, svoj mir vam zapustim; ne kakor ga svet da, vam ga dam. — Hočemo tedaj miru, iščimo ga pri Jezusu, v njegovi sveti veri. Verjemite, ljubi moji! kdor po veri živi, kdor se grehu, posebno poglavitnim grehom ustavlja, tak ima mir v svojem sercu in ga bo našel tudi pri drugih. Ako tedaj hočete miru, najdete ga v katoliški cerkvi, njej ga je zapustil Jezus in v zakramentih ga je shranil. Ako bote tedaj radi pogosto in vredno sv. zakramente prejemali, našli bote pravi mir, kakoršnega svet ne more dati.

Vidva zakonska! ki se kar ne moreta zastopiti, pridita k spovedi; sprejemita vredno sv. obhajilo, in mir se bo povernil k vama. Dokler pa se z Bogom ne zastopita, tudi med sabo se zastopila ne bota! Vidva soseda! ki sta že toliko časa v sovražtvu, pridita k Jezusu; prosita ga za odpuščanje in za mir, in sprijaznila se bota. Vi vsi, ki nimate miru, pridite ga iskat k Jezusu; v njegovih zakramentih, pri sv. spovedi in pri sv. obhajilu, bote našli pravi mir, kakoršnega vam svet ne more dati. Glej! ti nimaš miru zavoljo svojega napuha, zavoljo lakomnosti, zavoljo nečistosti, zavoljo pijančevanja, zavoljo svojeglavnosti i. t. d. Pridi tedaj sem, odloži te grehe pri spovedi, zamaši te studence z resničnim poboljšanjem, in povernil se bo tebi ljubi mir. Mir bodeš imel potem v sercu, mir s svojim bližnjim. Veče sreče pa na svetu ne moreš imeti od te, da imaš mir z Bogom, s samim seboj in z drugimi.

Dva beraška dečka, Videk in Klavže najmeta na veliki cesti staro verv, ter se začneta za njo kregati in tergati, da se je čulo po bregih in dolinah. Videk je deržal pri enem kraji, Klavže je pa vlekel za drugi konec; tako se napenjata, ker hoče drug drugemu verv izdreti iz rok. Ko bi trenil se verv preterga, in obadva lopita v lužo. Mož, ki je prišel je mirit, je djal: „Taka se godi vsem serditim prepircem. Za kako malo reč začnejo veliko prepira, pa kaj na zadnje od tega imajo? Samo sramoto in zasmeh, kakor obadva!“ Vsa blatna od gerde luže sta lezla domu.

Sklep.

Ljubi moji! verujte mi, prav iz serca želim vašo časno in večno srečo! Vendar brez miru ni sreče ne tukaj na tam. Toraj skerbite, da ohranite ljubi mir; če ste ga zgubili, pridite ga zopet iskat! Kje se najde, sem vam ravno zdaj povedal. Pri Jezusu, v pravi živi veri; če večkrat in vredno sv. zakramente spreje-

mate. Zatoraj ne vem drugače in boljše skleniti današnjega opominjevanja, kakor da vam rečem z Jezusovimi besedami: „Mir vam bodi.“ Amen.

Pridiga za II. nedeljo po veliki noči.

(Jezus Kristus in njegova sv. cerkev. Gov. A. M.)

„Jaz sem dobri pastir“ (Jan. 10, 11.)

V v o d.

Predragi poslušalci Gospodovih naukov! lepe, ginljive in še precej lahko razumljive so besede današnjega svetega evangelja, katero ste ravno zdaj zaslišali. Premišljevati hočemo današnje sv. evangelje bolj na tanko. Da pa ložeje in boljše zastopite, kaj prav za prav pomenja, morate pet besedi posebno dobro pomisliti. Te petere besede so: pastir in najemnik, ovce in volk, potem pa ovčji hlev. Kar je Gospod Jezus v teh petih besedah farizejem v tempeljnu povedal, vse je za vas prav podučljivo. Pastir je tisti, ki pase in skerbi, da se živini nič hudega ne zgodi. Najemnik je pa tak pastir, ki ne pase lastnih ovc, ampak ptuje za plačilo. Volk je dereča zver, ki posebno nedolžne ovčice preganja in žre. Ovčji hlev pa je hram ali kraj, kjer volk ovcam škodovati ne more. Poslušajte me zvesto in vam bom podajal nauk:

I. O pastirju in najemniku,

II. Ob ovčicah in o volku in

III. Ob ovčjem hlevu.

Povedati hočem, kako razlagajo sveti očetje pomen teh besedi, kaj se moremo in moramo iz teh besedi učiti. Začnem pa ravno v imeni našega Gospoda Jezusa Kristusa, ki je rekel, da je on naš pravi pastir. Poslušajte in v serce si utisnite današnji nauk!

Razlaga.

I. V zadnjem letu svojega življenja je bil ozdravil Gospod Jezus Kristus slepega človeka, da je zopet spregledal. Ravno nad tem čudežem so se Judje in posebno visoki svetovalci silno zavzeli. Iz tega in iz enakih čudežev bi bili morali Judje spoznati Jezusa za pravega Mesija in za Sinu božjega. Pa napuha so bila njih serca oterpnjena, in prevzetnost je otemnela njih oči, da ga niso spoznali. Z besedo jih je hotel tedaj prepričati, ter je rekel jim, da je on dobri pastir, ki da svoje življenje za svoje ovčice, in da on ni najemnik, ki za ovce ne mara.

1. Ko je rekel Jezus: „Jaz sem dobri pastir,“ takrat je opomnil farizeje na besede preroka Ezechiela, ktere mu je bil Bog že zdavnej poprej povedal rekoč: „Dal jim bom pastirja, ki jih bo pasel, mojega služabnika (Mesija iz Davidove hiše). On naj jih pase in naj bo njih pastir.“ (Ezeh. 34, 23.)

To prerokovanje je Jezus Kristus popolnoma, poterdil rekoč: Jaz sem dobri pastir, kterega je sam Bog poslal, obljubljeni Mesija. Da je On res dobri pastir, tega je nas trikrat prepričal. Rekel je: „Dobri pastir da svoje življenje za svoje ovčice.“ To je Jezus tudi res storil. Daroval je svoje življenje na križu, da je nas, svoje ovčice, rešil pogubljenja. Zapustil je nam tudi samega sebe v zakramentu presvetega rešujega Telesa v jed in pijačo. Kje je tako zvest pastir, da bi življenje dal za ovčice? da bi jim jesti dal lastno meso in piti lastno kri? Povejte! Drugič je rekel: „Jaz svoje ovčice poznam.“ In res, ni ga pastirja na svetu, da bi svoje ovčice tako na tanko poznal po podobi in po številu, kakor Kristus vse ljudi pozna. „Bog svojih pozna,“ govori sv. Pavelj. (II. Tim. 2, 19.) Jezus bo ločil na sodnji dan ovne od ovčic t. j. grešnike bo postavil na levo, pravične pa na desno stran. Tretjič je še rekel: „Jaz imam še druge ovčice, ki niso iz tega hleva; tudi te moram pripeljati.“ Jezus je svoj nauk Judom oznanoval. Jude je perve v svojo sveto cerkev poklical. Za njim so pa aposteljni tudi poganom zveličavne resnice oznanovali in je klicali v sveto cerkev, kakor jim je bil Zveličar naročil. On je bil tedaj dobri pastir za vse ljudi, vse je hotel v svojo cerkev pripeljati in zveličati.

2. Glejte, kako posnemajo Jezusa, dobrega pastirja, njegovi služabniki, škofje in sploh duhovni! Oni so pripravljani dati življenje za svoje ovčice. Tudi ob času kuge in nalezljivih boleznih hodijo na pomoč svojim ovčicam s sv. zakramenti, z besedo in z djanjem, čeravno so zmiraj v nevarnosti, čeravno velikokrat za vse to drugega ne dobivajo, kakor gerdo nehvaležnost. Mašniki si prizadevajo, da tiste ovčice, ki niso v hlevu, zopet v pravi hlev pripeljejo, to je, grešnike zopet za Boga pridobijo. Z daritvijo sv. maše, z molitvijo, z izgledom, s pridigo in svarjenjem kličejo grešnike v sveto cerkev. Tako se trudijo mešniki in nehvaležne ovčice jim povračajo vse to z obrekovanjem. Zatoraj molite za vašega dušnega pastirja, da bo vselej opravljal na tanjko svoje dolžnosti v zveličanje vaših duš.

3. „Najemnik, ali kdor ni pastir, kdor ne pase lastnih ovčic, jih zapusti in uteče, kedar volka zagleda. On uteče zato, ker je najemnik in za čredo ne mara.“ Jezus pa ni tak najemnik. On skerbi za svoje ovčice, ker je odkupil je z lastno kervjo, dasiravno nobenega dobička od njih nima. On ni utekel pred peklenkim volkom, ampak svoje življenje je dal na križu, da je le satana premagal in svoje ovčice odrešil pogubljenja.

*Papci
v letu
marca
vsi pravi
služje in
duhovni
vse
Pridobiti
vsi pravi*

II. Ker je Jezus pastir, ktere so pa njegove ovčice in kdo je volk?

1. Kristusove ovčice so vsi ljudje na svetu. Za nje je dal on, dobri pastir, svoje življenje, ko je umerl na sv. križu. Kako bomo pa vedeli, ali smo prave Kristusove ovčice ali ne? Poslušajte, kaj on od svojih ovčic govori in pomislite, kake lastnosti ima dobra ovčica. Iz tega boste hitro spoznali, ali ste prave ovčice ali ne? V današnjem sv. evangelju pravi Kristus: „Moje ovce mene poznajo in poslušajo moj glas.“ Kedar tedaj Kristusa poznamo in poslušamo njegov glas, tedaj smo njegovi. Kristusa poznamo, če verujemo, da je on naš Odrešenik, in da bo nekaj tudi naš oster Sodnik. Če tega ne verujemo, ga ne poznamo. Ako njegovega glasu ne poslušamo, nismo njegovi. Njegov glas pa poslušamo, če spolnujemo njegove zapovedi. Tako piše o tem sv. Janez: „Iz tega vemo, da ga poznamo, če držimo njegove zapovedi. Kdor pravi, da ga pozna, pa ne derži njegovih zapoved, ta je lažnik in resnice ni v njem.“ (I. Jan. 2, 8.) Šel je Jezus že zdavnaj v nebesa, kjer sedi na desnici nebeškega Očeta. Zatoraj ga zdaj ne morete ne videti ne slišati. Pa preden je šel k Očetu, postavil je svoje namestnike: Aposteljne, za njimi škofe in spleh duhovne, kakor pastirje črez svojo čredo. Teh mora zdaj zvesto poslušati vsak, kdor hoče biti Kristusova ovčica. Njim je namreč Jezus Kristus rekel: „Kdor vas posluša, mene posluša; kdor vas zaničuje, mene zaničuje; kdor pa mene zaničuje, zaničuje tistega, ki je mene poslal.“ (Luk. 10. 16.)

2. Poslušajte pa še ovčje lastnosti. Kakor se ovca trese pred volkom, tako se morate tudi vi bati peklenškega volka. Varovati se morate njegovih skušnjav in slabih priložnost, da vaših duš raztergal ne bo. — Ovca je zmerna žival in je s pičlo pičo zadovoljna, tako morate tudi vi zadovoljni biti z darovi božjimi, čeravno so pičli, zmerno in trezno morate živeti in varovati se požrešnosti v jedi in pijači, ker nezmernost škoduje duši in telesu. — Ovca je poterpežljiva in pohlevna žival, ki ne razsaja, kakor kenj; ne zadirja, kakor vol; ne ujeda, kakor pes; tudi na vpije, ampak molči še celo takrat, kedar jo peljejo v mesnico. Tako poterpežljiv, pohleven in ponižen mora biti tudi kristjan, ki hoče biti Kristusova ovčica. Ne sme razsajati nad svojim bližnjim; ne sme se rotiti nad sovražnikom; slabo mora z dobrim povračati. — Ovca človeka z mlekom napaja, ga z mesom nasituje, ga z volno oblači. Enako mora tudi kristjan Kristusa napojiti, nasiliti, obleči, kedar pride pred njegovo bišo v podobi kakega reveža. Sam Jezus Kristus poreče na sodnji dan svojim izvoljenim: Bil sem žejin, vi ste me napojili; bil sem lačen, vi ste me nasitili; bil sem nag, vi ste me oblekli. Vse, kar ste najmanjšemu mojih bratov storili v mojem imenu, to ste meni storili.“ (Mat. 25, 25.) Vse te lastnosti tedaj tirja Jezus od nas, ko pravi, da naj bodimo njegove ovčice.

3. Pa, mili Bog! kako malo dobrih ovčic šteje Jezus med

nami? Morebiti je na svetu več volkov, kakor pa ovčic. Volk, o katerem današnje sveto evangelje govori, je peklenški satan, ki vedno ljudi zalezuje in išče, koga bi požerl. Taki volkovi so pa še tudi neverniki, ki krive nauke med ljudstvo sejejo, in ga šuntajo zoper cerkev in zoper cerkveno oblast. Taki volkovi so zapeljivci, ki pravijo, da ni greh, kar je greh, in tako nedolžne zapeljujejo. Pred temi nas je svaril Jezus rekoč: „Varujte se krivih prerokov, ki pridejo k vam v ovčjih oblačilih, znotraj so pa dereči volkovi.“ (Mat. 7, 15.) Taki preroki so zapeljivi kristjani, ki duše od dobrega odpeljujejo in k slabemu napeljujejo. Volk razterga in razpodi ovce, satan pa in njegovi pomaganci tergajo duše in jih Jezusu kradejo, ker jih od čednosti odtegujejo in v pogubljenje podirajo. Varvajte se takih volkov. Kličite na pomoč dobrega pastirja Jezusa Kristusa, da vas v svoji milosti varuje pred peklenškim sovražnikom. Poslušajte in globoko v serce si utisnite nauke svojih dušnih pastirjev, pridigarjev in spovednikov. Potem ne bote zgubili časti, nedolžnosti in mirne vesti. Ostali bote dobre ovčice Kristusove, in se obvarvali volka, hudega duha.

III. Ovčji hlev, kterega omenja Jezus v današnjem sv. evangelju, je sveta katoliška cerkev.

1. Ta cerkev je vidna družba vseh pravovernih kristjanov pod vidnim poglavarjem, rimskim papežem, kateri iste nauke verujejo in iste zakramente sprejemajo. To družbo je ustanovil Jezus sam, ko je ukazal apostelnom: „Pojdite po vsem svetu in učite vse ljudi vse to spolnovati, kar sem vam naročil.“ (Mat. 28, 20.) Tej cerkvi je postavil Jezus tudi pastirje, ko je rekel sv. Petru: „Pasi moje ovce, pasi moje jagnjeta.“ Hotel je tudi sam Zveličar, da se zberejo vsi ljudi v to njegovo cerkev. Rekel je namreč apostelnom: „Še drugih ovc imam, ki niso iz tega ovčjaka; tudi tiste moram pripeljati, da bode en ovčjak in en pastir.“ Tako je imenoval Jezus sam svojo cerkev tudi svoj ovčjak, kamor so povabljeni vsi ljudje.

2. Preljubi! s perva je bila ta cerkev Kristusova še prav majhna; nekoliko učencev, dvanajst apostelnov in malo število vernih je bila vsa truma sv. cerkve, ko je šel Jezus v nebo. Kakor pa raste močno drevo in svoje veje daleč raztega, tako je narasla sv. cerkev po vsem svetu, da zdaj ni večega kraja, kjer Kristusa ne bi poznali. Ime Jezusovo se sliši in časti od jutra do večera, od poldne do polnoči. Vendar je od vseh milijonov ljudi po svetu še le malo kerščenih, kakor se šteje, komaj peti del. Kdaj se bojo spreobrnili neverniki, to ve samo Bog, ki je tudi nje odrešil, in tudi nje povabil v svojo cerkev.

Sklep.

Preljubi! prosimo najprej Boga, da naj pošlje veliko pridnih delalcev v svoj vinograd. Znano vam je, kako se kerči število

- a) se Bogu zahvaliti za toliko vrani evanĝelji
 b) prositi Boga da bi jih kmalu povabil v svojo cerkev
 c) moliti in biti zvesti za nje (vse)
 d) prositi za nove duševne, e) za mnoge
 f) za pravice, ravnanje in uspešne

mešnikov, veste pa tudi, da čreda brez pastirja ni varna pred sovražnikom. Zato prosimo Boga za dobre dušne pastirje po naših domačih krajih. Potem pa pomagajmo z molitvo in miloščino tudi tistim serčnim možem, kateri po daljnih krajih oznanujejo vero Kristusovo in med divjaki še svojega življenja niso varni. Prosimo Boga, da naj po svoji dobroti stori, da bo en hlev in en pastir na svetu, in da bo tudi ena družina in en kralj v nebesih. Amen.

Pridiga za III. nedeljo po veliki noči.

(Človeška prebivališča, Gov. A. M.)

„Grem k Očetu.“ (Jan. 16, 16.)

V v o d.

Kakor dober oče pred smertjo slovo vzame od svojih otrok, tako jemlje tudi Jezus po zadnji večerji, preden se poda na oljsko goro od svojih učencev slovo. „Še malo, in me več ne bote videli, in spet malo, in me bote videli, ker grem k Očetu.“ Tako pravi Jezus svojim aposteljnóm: Jaz nisem od te zemlje; gori v nebesih je moja prava domačija, moje večno prebivališče, iz nebes sem prišel, v nebesa se moram spet poverniti. Gori hočem tudi vam prebivališče pripraviti, zakaj tukaj na zemlji Sin človekov nima, kamor bi glavo položil. Zato „še malo,“ in me več ne bote videli, ker grem k Očetu. Pa ta ločitev je le za malo časa. Tudi vi se bote ločili kmalo od te zemlje, s smertjo polno bolečine in težave si bote večna prebivališča v nebesih pridobili, zato „spet malo“, in me bote zopet videli v večni domovini.

Pozemeljska prebivališča bo Gospod zapustil; tudi mi jih bomo enkrat, in morebiti kmalo, zapustili. V večna prebivališča bo šel Gospod; tudi mi bomo enkrat tje šli, tudi mi hočemo nekdam k Očetu iti. Preljubi! vsak kristjan je popotnik in ima med potjo različna prebivališča. Naj je bogat ali siromak, prebivališče mu podajajo:

1. Zibelj, 2. hiša, 3. mertvaška truga, 4. grob, 5. nebesa.

Poslušajte me zvesto, da blagoslovi ljubi Bog naše premišljevanje, in da nas nekdam v večno prebivališče vzame.

Razlaga.

Izmed prebivališč, v katerih človek na tem svetu prebiva, je prvo prebivališče:

1. Zibelj. Ubožnišega prvega prebivališča nikdo ni imel, kakor Jezus Kristus, zakaj njegova zibelj bile so — jasli. Različna je zibelj dojenčkov tukaj na zemlji; dojenčki bogatih staršev imajo drage, dojenčki revnih staršev slabe zibelje; pa za vse dojenčke je zibelj prvo prebivališče. Kaj revno počiva dete berača v terdi zibelji, v ubožni postelji; prelepo pa leži kraljevo dete v svoji zlati zibelji na svilnati blazini. Pa revni in bogati v zibelji, so si enaki. Tukaj počiva angelček v človeški podobi, tukaj tečejo prve solze, tukaj se razveseljujemo prvega smehljanja; tukaj dojenček še ne pozna sveta, in ne rev, ne težav, ne terpljenja, ne žalosti, ne greha, ne sveta. Glejte, kako srečno in sveto je človeško prvo prebivališče zibelj. Jaz bi skoraj rekel, da je zibelj človeški paradiz, ker v njej je še nedolžnost in sladko spanje. Iz tega prebivališča gre človek v svoje drugo prebivališče in to je:

2. Hiša ali dom. Kedar človek zibelj zapusti, in se hoditi nauči, sprehaja se v hiši starišev, in kedar doraste, dobi ali si preskerbi svoje lastno domovanje, svojo lastno hišo. To je človeško drugo prebivališče. O sveta hiša, hiša staršev! Iz zibelje gre človek prvič k svojemu pozemeljskemu očetu; in kako se oče veseli, kedar zamore otrok prvič k njemu priti, k njemu priteči. O sveta hiša staršev, kjer je moja zibelja stala, kjer sem bil izrejen, kjer sem se naučil prvo molitvico iz maternih ust in kjer me je vodila očetova roka! Kdo zamore, če je le človek, spominjati se očetove hiše, da bi se mu milo ne storilo!

In potlej, lastno človekovo prebivališče, lastni dom, kako različen je na tem svetu! Tukaj slaba lesena bajtica, v kateri revež, posebno v zdajnih hudih časih, moči terdi kruhek s solzami; tam lepa visoka hiša, iz katere diše najdrajše jedi že od deleč. Tukaj terda klop, slaba miza, terda slamnata postelj; tam žida in žamet, zlato in srebro, draga bliščeča hišna oprava, in mehko zrahljana postelj. In vendar morajo ti iz lepih visokih hiš, kakor uni iz revnih nizkih bajtic preseliti se v tretje prebivališče, in to je:

3. Mertvaška truga. Res, ljubi moji! prvo prebivališče človekovo, zibeljka, je majhno; drugo prebivališče človekovo, njegovo lastno domovanje, je dostikrat zlo prostorno; pa kako tesno, kako revno je njegovo tretje prebivališče, mertvaška truga! Šest desk, in več ne! In kdaj se bomo preselili v to prebivališče? Morebiti so ti zadnji črevlji, ki si jih danes obul; morebiti so deske že našagane, iz katerih se ti bo mertvaška truga naredila, v katero bojo tvoje truplo položili. „Še malo in me več ne bote videli!“ tako pravi Zveličar.

Lepšajte to tretje prebivališče, kolikor hočete: revni in bogati so v mertvaški trugi enaki. Naj bo mertvaška truga iz najdrajšega lesa, naj bo še tako lepo zmalana, s srebrnim križem in cvetlicami olupšana: smert zasmehuje tako lepšanje, in v sredi tega prebiva-

lišča glojejo červi, dokler kaj glodati imajo. V tej mertvaški trugi se preselimo v svoje četrto prebivališče, in to je:

4. Grob. Deske mertvaške truge v nekaj letih strohné, segnji-jejo, in poslednjič naše kosti ne leže več v šestih deskah, ampak le še v grobu, in to je poslednje prebivališče človeško na zemlji. Oh, marsikteremu je prebivališče na zemlji premerzlo, pa tako merzlo vendar ni, kakor je prebivališče v grobu! Marsikteremu je prebivališče na zemlji pretemno, pa tako temno vendar ni, kakor prebivališče v grobu! Marsikteremu je prebivališče na zemlji pretesno, pa tako tesno vendar ni, kakor prebivališče v grobu! Revni in bogati so v grobu enaki.

O ljubi moji! kmalo bo pretekel nam življenja čas, in tudi nas bodo položili v černo zemljo; hladni temni grob bo naše prebivališče. Marsikterega človeka groza obhaja pri misli na grob, vendar Jezus nam daje veselo upanje, da bomo dobili še eno prebivališče, in to so:

5. Nebesa sveta. V nebesih bodo revni in bogati enkrat vsi enaki. „Še malo, in me bote spet videli, ker grem k Očetu,“ pravi Gospod v današnjem evangelju. „Jest grem tje, vam prebivališče pripravljat,“ govori Gospod. „V nebesih je veliko prostorov,“ pravi On. „Prizadevajte si po tem, kar je zgorej“, nas opominja sv. Pavelj, da ne bo peklenški brezen enkrat naše večno prebivališče, ampak nebeško kraljestvo. „Še malo“, in tam gori v nebesih bomo zopet videli Gospoda, ki se loči v današnjem evangelju od svojih učencev.

Sklep.

O da bi mi vsi iz zibelje, iz pozemeljske hiše, iz mertvaške truge, iz groba prišli k nebeškemu Očetu, k svojemu Jezusu, k Mariji, k vsem ljubim svetnikom v večna prebivališča! To željo naj obudi v nas danešnje premišljevanje. Naj obudi v nas pa tudi terdno voljo vsega se varovati, kar bi zamoglo nam v nebesa braniti. In naj oživi nam terden sklep vse to storiti, kar nam v nebesa pomaga. Amen.

Pridiga za IV. nedeljo po veliki noči.

(Krivične pravde. Gov. A. M.)

„In kedar on pride, bo svet prepričal greha in pravice in sodbe.“ (Jan. 16, 8.)

V v o d.

Nobeden pameten ne bo tajil, da se mora človek in posebno kristjan varovati ne samo domačih preprirov, ampak še veliko več očitnih pravn. Pa težko je zapopasti Zveličarjeve besede, ko pravi pri sv. Matevžu: Če se hoče kdo s teboj pravdati, daj mu po verhu še plajšč. To je res čudno in vendar sam Jezus tako svetuje. Nek prav učen mož nam to razloži, ter pravi, da pri pravnah so sitnosti, so goljufije, so zgubički. Zdaj se dajo podkupiti sodniki, zdaj se sklicujejo krive priče, zdaj se posvetujejo brezvestni odvetniki. Pravde se vlečejo leta in leta. Kdor na zadnje pravdo dobi, praska se pogosto za uhom in pravi: „Ako bi bil dal od začetka, za kar sem se pravdal, menje zgube bi bilo; kje so še le skerbi in poti?“ Preljubi, da bi vas svaril pred pravnami, namenil sem se govoriti nekaj ob osmi božji zapovedi, ki se glasi: „Ne pričaj po krivem zoper svojega bližnjega.“ Zoper to zapoved se pa veliko greši pri pravnah:

1. od strani sodnikov,
2. od strani prič,
3. od strani pravdarjev. P. m.!

R a z l a g a.

1. Kar se tiče sodnikov, moram opomniti, da smo dolžni, njim skazovati spoštovanje in čast. Oni so namreč božji namestniki na zemlji, oni so opornice, na katerih sloni sreča vse dežele. Naj si bodo tedaj dobri ali slabi, mi jih soditi ne smemo. Še manj pa smemo kaj slabega o njih govoriti. Oni so od Boga postavljeni in bodo od svojega delovanja sami odgovor dajali. Med tem pa mi pride nekaj na misel. Tebanci, nekaj imenitao ljudstvo, so imeli po vseh vradnijah podobo pravičnosti. Bila pa je podoba brez oces in rok. Vsak sodnik, ko je to podobo pogledal, moral se je spomniti, da, kdor hoče biti pravičen, mora biti slep, brez oces. On ne sme gledati ne na žlahto, ne na prijatelje, ne na imeniten stan, ampak mora vsakemu pravico dati, komur pravica gre. Spomniti so se merali sodniki, da mora, kdor hoče biti pravičen, biti brez rok. Sodnik nobenega plačila ali daru ne sme sprejemati, temuč deliti pravico, komur pravica gre. Ako bi imeli današnji sodniki to po-

dobo vselej pred očmi, bilo bi veliko manj pravn, in še te bi se hitro končale.

Svetovati bi bilo sodnikom, naj bi se ravnali po zgledu Petra Saavedra, ki je bil svetovalec cesarja Karola V. Da bi se nikdar zoper pravičnost ne pregrešil, posluževal se je vselej štirih pripomočkov: Dobrotljiv je bil do ubozih, sprejemal je pogosto sv. zakramente, varoval se je darov, posebno je pa noč in dan mislil na smert. Zato je lastni hčeri ukazal, da mora vselej, kedar pred njega stopi, pozdraviti ga rekoč: „Oče! spomni se, da moraš enkrat umreti.“ Tako je živel. Zato je pa na zadnje rekel, da nikdar ni od Boga kaj prosil, da bi vslišan ne bil. Njegovo truplo se je obranilo deset let po smerti še celo in nesegnjito. Temu družega ne pristavim, kakor samo to, da je srečna dežela, ki ima take sodnike. Toda govoriti hočem posebno o tistih, ktere najbolj zadevajo besede: „Ne pričaj po krivem zoper svojega bližnjega.“

2. Ti so pri pravnah priče. Najpravičnejše sodnike zapeljejo krive priče, kakor že sv. pismo pravi: „Kriva priča bo pravico zasmehovala.“ Učeni Marhanci pravi, da po štirih poglavitnih vzrokih se dajo priče podkupiti: a) Z denarjem in z darovi, b) zavoljo žlahte, prijateljev in dobrot, c) zavoljo strahu pred gospodo in d) zavoljo sovražtva, ktero imajo do enega ali družega pravdarja. Kako velika pa je hudobija krivega pričevanja, to se spoznava že po tem, ker ga ni kraljestva na zemlji, ktero ne bi hudo kaznovalo krivih prič. Še Mahomed, postavodajalec turški, je ukazal vsako krivo pričo na osla z obrazom nazaj posaditi in jo po mestih vlačiti, naj jo vse ljudstvo vidi, zasmehuje in zasramuje. — Sv. Duh pa pravi, da kriva priča ne bo ostala brez kazni, in kdor laž govori ne bo ušel.

O tem imamo izgledov zadosti, kako Bog kaznuje krivo pričevanje že na tem svetu. Povem pa le en sam izgled. Sv. Gregor, škof v Agrigenti, je bil po krivem prešestevanja tožen pri zboru v Rimu, pri katerem je bilo pričujočih 150 škofov. Tožila sta ga dva moža, Šabin in Krescenci. Pričujočih je bilo 110 prič in deklica Evdocija. Oh, v kakošni zadregi in sramoti je bil sv. škof! kaj je storil? Oči je povzdignil proti nebu in iz serca zdihtnil: „Krive priče so zoper mene vstale in so mi očitale to, kar sem najbolj sovražil.“ In glejte roko božjo! lažljivo dekle ta hip hudi duh obsede, grozno rujove in se zvija sv. možu pred nogami. On jo hudiča reši in jej ukaže, naj resnico pove. Povedala je, da ona sama in vseh 110 prič je bilo od Sabina in Krescencija podkupljenih. Sabinu in Krescenciju so začele ustnice gnjiti, vsi drugi pa so dobili po obrazu černe maroge, ki se niso več dale izprati. Ako bi se dandanešnji vsem krivim pričam tako godilo, o koliko marogastih obrazov bi bilo po svetu. Pa pustimo to žalostno resnico in poglejmo naše pravde naprej.

3. Pri pravnah si največ škodujejo pravdarji

sami, ker pravde velikokrat začenjajo brez potrebe, ali vsaj le za kako majheno stvar. Nahajajo se celo taki, ki so se navadili po vradnijah postopati in po oštarijah posedati, da jim je pravdanje najljubše veselje. Ne gledajo na to, ali imajo prav ali ne. Zavoljo ene pedi zemlje ne odjenjajo v svojej terdovratnosti, dokler se jim ne podira streha nad hišo. V to je napeljujejo tisti počestni svetovalci, najbolj pa še le taki odvetniki, ki iščejo svoj dobiček in kravo molzejo, katero oba pravdarja deržita. Tem še zameriti ne smemo, ker bi nam znali odgovoriti, da oni nobenega ne silijo v pravdo, in da nobenega ne vabijo k sebi. Oni niso vsi hudobni, pa njih stan je težak in pridejo že tako zmotane pravde, da jih z dobro vestjo človek težko reši, in da se lahko po nevedoma zmede.

Dva fanta najdeta za vesjo pod velikim orehovim drevesom oreh. Moj bo, zavpije Nacelj; jaz sem ga prvi videl.“ — „Ne bo tvoj, zakriči Bernarde, moj je, ker jaz sem ga pobral.“ Začela sta se prav za pravo za-nj kavsati. Tretji postopač se pritepe in pravi: „Jaz hočem vama pravico spoznati.“ On stopi med oba prepiralca, vzame oreh, ga razkolje in reče: „Ena plat luščine gre temu, ki je prvi oreh zagledal, druga plat luščine gre pa temu, ki je oreh pobral. Jederce obderžim pa jaz kot plačilo za sodbo!“ — Glejte, predragi! enako se skončujejo pravde, zatoraj je boljša kratka sprava, kakor dolga pravda. Pravda sicer dobiček obeta, vendar premoženje s hiše pometa.

Sklep.

Tako se je tedaj treba pri pravadah obnašati. Varovati se jih moramo kakor samega pekla. Če se jih pa ne moremo ogniti, moramo se varovati, da se pri njih ne pregrešimo z jezo, z rotanjem, s krivo prisego itd. Kdor pa je kedaj krivo pričeval, naj pomisli, da mora vso škodo povrniti in povrniti tudi dobro ime. Če se kdo izgovarja, da je to nemogoče, mu povem, da bo spoznal pri večnemu Sodniku kaj je bilo mogoče in potrebno. Najbolj srečen je pa tisti, kdor v lepem miru živi. Sam Zveličar takemu srečo obljubuje, ko pravi: „Blagor mirnim, ker oni bojo zemljo posedli!“ Amen.

Pridiga za V. nedeljo po veliki noči.

(Izgovori zastran molitve. Gov. L. F.)

„Prosrite in bote prijeli, da bo vaše veselje dopolnjeno.“ (Jan. 16, 24.)

V v o d.

Ta teden je križev teden — in perve 3 dni so križevi dni. Po starodavni kat. navadi bomo šli v procesijah po poljih in molili. To pomenja: Delali smo, sejali in sadili smo, zdaj moramo pa še Boga prositi, naj blagoslovi naša dela, sejanje in polja. Vidimo pa, da se vsako leto procesije bolj kerčijo; da jih je vsako leto manj, ki se spominjajo, da našim delom tudi treba blagoslova nebeškega. Nekteri mislijo, da jim ni treba božje pomoči. Druge je sram očitno moliti in se očitno spoznati kat. kristjana. Pa ne le pri procesijah se to zapazuje, sedajne dni tudi sploh manj molijo; kdo more reči, da to ni res. Bili so časi, da so kerš. družine vsak dan zjutraj in zvečer skupno opravljali molitev; da hišni gospodar ni pripuščal niti ženi, ne otroku, ne poslu ob nedeljah doma ostajati; da mati svoje otroke ni spravljala spat, preden ni ž njimi opravila pobožno molitvico. Bilo je med ljudmi več žive vere, več ljubezni, več zapunja v Boga, in tudi časi so bili boljši.

Preljubi! dostikrat sem že govoril o molitvi in vas učil, kaj je molitev, kako imamo moliti. Razlagal sem tudi, da je molitev kristjanu sveta dolžnost, in vendar se človek tako težko pripravi k molitvi. Mnogo jih je, ki moliti nočejo in najdejo vse izgovore, kedar bi imeli moliti. Zato pogledjmo si danes te izgovore, ki so navadno sledeči:

1. ni treba moliti,
2. ne utegnem moliti,
3. ne znam moliti,
4. molitev nič ne pomaga. P. m.

Razlaga.

I. Ni treba moliti; zakaj ne? Ker Bog ne potrebuje našega česčenja, ali pa še za naše česčenje ne mara. Res je, Bog ne potrebuje človeka; bil je Bog, ko človeka še ni bilo na svetu, in Bog bo še, ko bo ta svet zopet razpadel; on nas ne potrebuje, tudi mu ni treba naših molitev, da bi on bolj srečen bil. Pa volja je njegova, da ga častimo! k svoji časti nas je stvaril, zato je moliti naša dolžnost. Kristus je molil, on je dolgo in pobožno molil, da je nas moliti učil in nas k molitvi priganjal; zato je moliti naša dolžnost, in treba je, da molimo. — „Prosrite in bote prijeli...“

Bedite in molite... Vedno molite...“ Kako hočeš kristjan biti in ne moliti? Moliti moramo, ker vse, kar imamo, le od Boga imamo, zato se moramo zahvaliti, prositi. Človek! sam iz sebe nič ne zamoreš; ti ne moreš kaj dobrega začeti, storiti, dokončati. Bog je, ki v nas vse dobro premore in stori. Ker brez milosti božje nič ne zamoremo, treba je Boga prositi za potrebno pomoč. Brez molitve ne moreš kaj dobrega storiti, ne pobožno živeti; brez molitve nisi kristjan, ne moreš zveličanja doseči. Kako moreš reči, da ni treba moliti? Kedar človek v sreči sedi, kedar je zdrav, bogat, povišan, takrat misli, da mu ni treba moliti. Ravno takrat bi imel najsvetejšo dolžnost, Bogu se zahvaljevati in njega prositi, da ga tudi v sreči ne zapusti. Ali ve človek, kako dolgo bo še njegova sreča terpela? Sreča je okrogla in se rada opoteka. Danes je nekdo bogat, ali bo še jutre? Danes si zdrav, boš zdrav tudi jutre? Zgoditi se utegne, kar se zgodi sto in tavžentkrat; danes premožni, jutre ubožni. Kako strašno za tega, ki misli, da moliti ni treba. V sreči se odverne od Boga, v nesreči ga potisne Bog od sebe, njegov konec je obup in pogubljenje. Rad bi molil, pa ne more več. Ne reci nikdar, ni treba moliti. Bogu ni treba naše molitve, pa nam je treba moliti. In če bi bil še tako srečen, vsega vendar nimaš; ako imaš časnih darov, povej, ali imaš tudi dušnih darov, božje gnade; in kaj so ti vsi časni darovi, brez gnade božje, brez zveličanja? Moliti je vsem treba, ako hočemo biti kristjani, srečni, zveličani. Brez molitve ni kerščanstva, ni pobožnosti, ni zveličanja.

II. Ne utegnem moliti;“ zakaj ne? Delati moram, mi odgovoriš. Tega ti pa ne verjamem. Delati Bog ne prepoveda, ampak to je le njegova sv. volja. Pa naj še tako pridno delaš, za molitev imaš še časa, če le hočeš. Imaš čas za jesti, spati, veseliti se, in le za molitev ne bi imel časa? Dan ima 24 ur, in izmed njih ne bi mogel tvegati nekoliko časa za molitev? Reci rajši, da moliti ne utegneš, ker nočeš; to je vzrok, da ne utegneš. Za vse imaš časa, le za molitev ga nimaš. Kedar je človek mlad, takrat si misli, pozneje bom molil; kedar je v moških letih, takrat si misli, zdaj moram delati in skerbeti, na stare dni bom molil. Pa kdo ti je zagotovil, da boš starost ućakal, da boš mogel moliti? Kedar ti Bog pošlje bolezen, moraš utegniti; kedar pride smert, moraš iti; kedar te kličejo na veselico, vzameš si časa; kedar gre za molitev, pa praviš, ne utegnem! Ali to ni spet nehvaležnost in sleparenje, s katerim se sam slepiš? Le jemlji si čas za molitev in prepričal se boš, da ni zgubljen. Kedar moliš, angelji za te delajo, in Bog delo tvoje blagoslavlja. Kolikokrat se prepričamo, da nedeljsko delo teka nima; nasproti pa bojimo se za ure, ki smo jih v pobožni molitvi zamudili! Ljudje so imeli prejšnje čase več godov, pa dela jim niso zaostala, in kruha so imeli; zdaj nekteri ljudje ne poznajo nobenega praznika, in vendar z delom ne pridejo nikamor, in pogosto kruha nimajo. Ne reci „ne utegnem,“ to je laž; reci le:

„jes nočem moliti,“ to je resnica. Nočeš pa, ker ni sila, ker ne poznaš, in ne ljubiš Boga, ne svoje duše; ako bi imel kaj ljubezni do Boga in do svoje duše, bi že molil.

3. Ne znam moliti; zakaj ne znaš? ker nočeš znati. Ali je mar tako težko, da bi se ne mogel tega naučiti? Poglej otroka, še ni tako moder, kakor ti, pa že zna moliti. Dobra mati ga uči, in otrok za njo besede izgovarja; on besed še ne razumeva, pa Bog ga razume. Kako lepa in Bogu dopadljiva je otroška molitev! kar otrok zna, bi ti ne znal? Morebiti, da očenaša ne znaš, ali vere, ali roženkranca. „Glej! Bog nas ni vezal na te molitvice, res je očenaš najlepša molitvica, ker nas jo je Gospod učil, pa vendar nismo na njo navezani; znamo tudi s svojimi besedami moliti. Da imaš le resno voljo, Boga počastiti, njemu se zahvaliti, njega prositi, dosti je. Da imaš le vero, zaupanje, ljubezen do Boga, dosti je. Vsaka tvojih besed, tvojih misel postane sveta, pobožna molitev. In če boš imel to voljo, ne bo ti delalo težave, naučiti se marsiktero molitvico. Da se kdo nauči prav moliti, treba je le dobre resnične volje; ker pa te volje ni, zatorej je tako malo ljudi, ki bi vedeli prav in pobožno moliti. Še clo Jezus je učil: Ako molite, ne delajte mnogih besed. Toraj Jezusu samemu ne dopadajo le prazne besede, ki jih človek ne razumi. Kar v molitvi izgovarjamo, to mora iz serca priti, to moramo v sercu čutiti! naj bo molitev kratka ali dolga, da je le priserčna in pobožna, že Bogu dopade. „Ne znam moliti,“ res je, da ne znaš moliti, pa kdo je tega kriv? Šam si kriv, prevzetnost te je zaslepila, da ne spoznaš več Boga in sebe, da se nočeš ponižati pred Bogom, da nočeš njega prositi, častiti. Revež ti, prišel bo čas, da boš zdihnil: „O da bi znal moliti!“

4. Molitev ne pomaga nič. To je prederzno govorjenje; kako moreš reči, da molitev ne pomaga nič? Ali vidiš v božje serce? ali si slep, in tako kratkega spomina, da bi ne videl, kolikokrat si bil uslišan? Kedar delaš, seješ, moraš čakati, da dozori žito; kedar kapital naložiš, čakaš na obresti; kedar drevo vsajaš, misliš, otroci bodo vživali sad. Povsod čakaš, le pri molitvi hočeš kar precej sadu videti in nočeš čakati; ti hočeš, da bi bil Bog že pripravljen, ti precej dati, česar želiš. Molitev je kapital, je setev, in ti hočeš precej sad? Čakaj, zaupaj. Bog te je čakal, da se ga spominjaš; kaj bi ti ne čakal njegovega usmiljenja in milosti? Zastonj nikdar ne moliš. Rafael reče Tobiju: „Ko si molil, sem tvoje molitve Bogu donasal.“ Zastonj ne moliš nikdar, nekoliko sadu vsaka molitev ima, dasiravno ga z rokami ne utipaš. Sin, da te Bog ne zapusti pri vsej razuzdanosti, veš mar, kdo ti sprosi to milost? molitev tvoje matere! Starši, da vas Bog ni zapustil, kdo dela? molitev vaših nedolžnih otrok! — Če drugega ne, le svojo dolžnost storiš, ako zvesto moliš; Bog pa dolžen nikomur ne ostane, povernil ti bo stoterno, da si mu zvest. Še drugih izgovorov se nahaja sicer cela

kopa, pa vsi so puhli in prazni, zato ne izgovarjajmo se, temuč radi in zvesto opravljajmo molitve, kedar nas kliče čas, potreba, dolžnost, ali naše lastno serce.

Sklep.

Prebivala je neka blagorodna gospodična na svoji grajščini, za kako miljo hoda blizo mesta. Nekega večera se je že spravljala spat, in je po svojej navadi iz molitvenih bukvic brala svojo večerno molitev. Kar pride nek kočijaž iz mesta s kočijo po gospodično, da bi šla obiskat svojo obolelo prijateljico. Brez zamude se odpravi gospodična s svojo hišino in s strežajem na pot. Komaj se je odpeljala, prisloni nek tat lestvico k oknu in zleze v spalnico; tam naredi luč in začne iskati dragocenosti, da bi je v torbi odnesel. Na mizici zraven postelje je videl odperte bukvice in ugasnjeno svečo. Ko radoveden bukvice ogleda, bere te le verstice: „Ljubi Bog! naj bo ta dan brez vsega greha dokončan, da bo sladko moje spanje. Naj tudi vse svoje žive dni brez greha živim, da bo meni le sladko spanje tudi moja smert, ki človeku tako britka hodi!“ Te besede so segle tatu tako v serce, da je vse popustil in zbežal, od koder je prišel. Od tistih mali ni več ne krajcarja ukradel, in je postal pošten človek. Na smertni postelji je to povedal svojim otrokom, in je k molitvi opominjal. Vi pa spoznavajte, da je molitev človeku zmiraj koristna, in da so prazni vsi izgovori. Amen.

Pridiga za VI. nedeljo po veliki noči.

(V aposteljnih in mučencih se nam kaže resnica keršanske vere in zlahtnost človeškega serca. Gov. M. H.)

„Iz shodnic vas bojo devali, ura celo pride, da bo vsak, kateri vas umori, menil, da Bogu službo stori.“ (Jan. 16, 2.)

Vvod.

Ko je Gospod Jezus Kristus slovo jemal od svojih ljubih učencev, in je tolažil zavoljo svojega bližnjega odhoda, takrat jim ni zamolčal kervavega preganjanja, ki jih čaka. Rekel jim je: „Vi bote pričevali od mene in oznanovali moje nebeško evangelje, vendar svet vam bo imel le slabo hvalo za to zveličavno oznanovanje. Ljudje vas bodo preganjali; iz svojih shodnic vas bojo devali; ura celo pride, da bo vsak, kdor vas umori, menil, da Bogu službo stori.“

To Jezusovo prerokovanje se je kmalo na drobno spolnilo. Že v prvih letih po vnebohodu Gospodovem se je vzdigovalo kervavo sovražtvo Judov in poganov zoper mladi nauk Jezusov. Perva cerkev keršanska je rastle med preganjanjem. Celih tri sto let se je žugala in dajala kristjanom silovitna smert. Aposteljni, učenci in na tisuče mučencev je poterdilo svojo keršansko vero s kervavo smertjo.

Serce se nam usmiljenja solzi, kedar premišljujemo neizrečene muke prvih kristjanov. Imeli so se kakor ovce, ktere so za klanje pripravljene. Kedar pa spominjamo se njih serčnosti in stanovitnosti, in kedar premišljujemo njih častitljivo zmago, takrat moramo čudom se čuditi in stermeči zaklicati: Imenitna in zares božja mora biti tista vera, ki je navdihovala sv. mučencem toliko stanovitnost; imenitna in zlahtna je pa tudi človeška natura, ki zna toliko prestatati za svojo vero in prepričanje!

Da se vaša vera poterdi, in da se poviša vaše spoštovanje do svetnikov božjih, zato vam danes razložim, da se nam kaže na aposteljnih in mučencih

I. resnica keršanske vere in

II. zlahtnost človeške nature. P. m.!

Razlaga.

I. Ko so aposteljni učili in oznanovali Jezusov nauk še v Jeruzalemu in po Judeji, takrat jih je preganjal viši zbor Judovski in jim je učiti prepovedal. Imenitno je, kar je svetoval pri tej priložnosti učeni in dobrovoljni farizej Gamalijel svojim tovaršem: „Bratje, je rekel Gamalijel, pustimo te može; ako je njih oznanilo človeško, razpadlo bo samo, če je pa od Boga, tedaj ga ne moremo razdreti.“ — Zares, ta nauk, ki so ga oznanovali aposteljni, ni nikar naredba človeška; ta nauk ni razpadel, temveč premagal je vse svoje sovražnike, in razširil se je po vsem znanem svetu.

Vsa človeška in peklenska moč se je ustavljala križanemu Jezusu, o katerem so pričevali aposteljni. Nepremagljivo sovražtvo so dihali Judje do vere v tistega, ktereга so obsodili njih prvi sodniki, da naj bo križan. Paganom pa se je zdelo neumno in norčavo verovati v križanega Boga, kateri uči samega sebe zatajevati. Zategavoljo so Judje in pagani enako serdito preganjali vero keršansko. Pa čim bolj so jo preganjali, tim bolj se je razširjala; čim bolj grozovitno so mučili in morili verne, tim bolj so bili stanovitni in veseli. Jaz bi ne vedel, s čem začeti in s čem skleniti, ako bi hotel vam kristjane imenovati, ki so rajše terpeli grozovitno smert, kakor da bi bili odstopili od svoje vere. Samo to omenjam, da so bili vsi aposteljni mučeni zavoljo Jezusa, in da so zunaj Janeza umerli vsi kervave smerti. Celih tri sto let so bili vsi rimski papeži tudi mučenci. Po večih mestih je bilo nekteri dan umorjenih po sto in tavžent kristjanov zavoljo Jezusa. Tako stanovitnost so kazali stari

možaki, cveteči mladenči, rahle deklice, zlahtni bogatini, cesarski vojaki, imenitni vradniki, borni kmetje, hlapci, dekle in sužnji.

Oni so prestajali zasramovanje in tepenje, zraven tudi železje in ječe; bili so kamnjani, prežagani, križani, z mečem umorjeni; hodili so v kožuhih, v kozjih kožah, ubožni, stiskani, zatirani, katerih svet ni bil vreden; potikali so se po puščavah, po gorah, berlogih in podzemeljskih jamah. In vsi so bili pravični najdeni s spričevanjem vere v Kristusu Jezusu Gospodu našem.“ (Hebr. 11, 38.) Svitla armada mučencev je neprešteta, vera je dajala jim serčnost. Ker je pa vera Jezusova znala navdihovati svojim spoznovalcem tako nadčloveško serčnost, kdo bo tajil, da je ona prava vera, in da je njen nauk božja resnica? Zmota zna človek terditi in zagovarjati, za zmoto terpeti in umirati pa ni deset ljudi zamoglo. Prelita kri toliko tisuč kristjanov je imenitna priča za resnico keršanske vere. To so spoznavali pogani sami, ko so gledali, kako veselo in mirno prenašajo kristjani grenke bolečine med molitvijo in hvalnimi pesmi. Po večih morijah se je oglašalo pogosto novih kristjanov; vsi zaveti so spoznavali, da mora taka vera biti resnična, ki podaja človeku tako veliko serčnosti in tolažbe.

Keršanski bratje in sestre! naša sv. vera, ki je poterjena z nedolžno kervjo brez števila mučencev, je še zmiraj ista. Kakor je zmagala po mučencih kervavo preganjanje, tako bo zmagala tudi pikanje in prekanjeno modrovanje nevernikov in svojih nasprotnikov. Vselej se bo spričevala beseda Jezusova, da je njegova cerkev na skalo zidana, in da je vse moči peklenške ne bojo zmagale. Glejte, predragi kristjani! to naj našo vero poterdi!

II. Zdaj pa še pogledjmo, kdo so bili ti možje in žene, ti mladenči in deklice, ki so dajali v tistih kervavih časih svoje življenje za Jezusa? Bili so slabe stvari kakor mi; bili so najeti iz pregrešnega sveta, in živeli so med hudimi izgledi in med zasmehovalci sv. vere Kristusove. Prej so bili vklenjeni v pregrešne navade, zakopani v posvetne skerbi in reči; zdaj so premagali z milostjo božjo sami sebe, zapeljivi svet in kervavo smert. Glej kristjan! kaj zamore človek, kedar ga vnema sv. vera, in kedar ga poterjuje milost božja! Glej, kako imenitna je postala človeška natora po svojem Odrešeniku! Kar je bilo slabotno, postane močno in terdno; kar je bilo pregrešno, postane sveto.

Kako revno je vendar človeško serce. Meseno požaljenje, sovražne želje, prevzetne misli se vzdigujejo rade v njem. Tudi aposteljni in prvi mučenci so imeli slabostim odperto serce. Vendar sveta vera Kristusova je povzdignila je do takošne svetosti in popolnosti, da mi še zdaj vsi zavzeti občudujemo te angelje v človeški podobi. Tudi nam je mogoče, po sveti veri posvečevati svoje slabo serce, da bo postalo polno ljubezni in ponižnosti ter svete čistosti. Nagnjeno je sicer naše serce na posvetne sladkosti, veselice in posestvo, vendar sveta vera razsvetljuje človeka, da hrepeni po

tem, kako bi dopadel Bogu, in kako bi zvesto spolnoval dolžnosti svojega stanu. Tako si nabira človek dobra dela in se bogati lepih čednosti. Sveta vera v Kristusa ga dela tako imenitnega, ona ga vodi do popolne svetosti.

Slabo je spoznanje marsikterega človeka na zemlji. V svojem uboštvu in v svoji abotnosti marsikteri človek ne ve, kaj se godi unkraj gore; pa sveta vera mu odpira oči za to, kar je nad nebom. Vera mu kaže trojedinega Boga, ki je neskončno svet, moder in ljubeznjiv. Zaničevan in reven je marsikteri človek na zemlji, prav nikdo za-nj ne mara; pa sveta vera ga uči, da je otrok božji in njemu dopadljiv, ker je odkupljen z Jezusovo drago kervjo. Bolan je nekteri človek na zemlji in gleda pred seboj umiranje in troh-njenje, česar se boji človeška natora; pa sveta vera mu daje to-lažbo, da bo nekdej spet vstal iz groba in živ stopil pred svojega stvarnika. To je dajalo mučencem blago upanje in sveto veselje, da so umirali radi za svojo vero v Jezusa.

Vendar poglejmo še, kaj pa so iskali sveti mučenci po svoji nepremagljivi veri in po svoji kervavi smerti? Iskali so večno živ-ljenje, za katero je človek vstvarjen, in katero nam obljubuje sveta vera. Kristjan! večno življenje je prihranjeno tudi tebi, in ti ga najdeš, če veruješ Jezusov nauk in po tem nauku živiš. Tebi ni treba, da daš svoje življenje, pa dati moraš samega sebe. Vse svoje nagnjenja in misli, besede in djanja moraš tako vrvnati, kakor ukazuje sveta vera. Potem si zaslužiš tisto lepo plačilo, ki so ga sprejeli mučenci za svojo živo in stanovitno vero v Boga.

Sklep.

Preljubi bratje in sestre v Kristusu Gospodu! Zdajni čas se zgublja živa vera v Boga, slabi upanje na večno življenje in jenja ljubezen do bližnjega. Zato je treba, da se opominjajo kristjani večkrat tistih prvih časov, ko se je širila živa vera med ljudmi, ko je navdajalo terdno upanje večnega življenja svete mučence, in ko je vezala sveta ljubezen perve kristjane med seboj. O da bi vsi se učili od njih!

Drage duše keršanske! Zdajni čas je obrnjen na vse ljudsko djanje in nehanje na časni dobiček, na čast pred ljudmi in na posvetno veselje. Zato je treba, da se opominjajo kristjani večnih darov, nebeške časti in take sreče, ktere svet ne more dati. O da bi zastopili vsi ta svoj keršanski poklic, potem bi bili srečni za zdaj in za vekomaj! Amen.

Pridige za križev teden.

Pervi dan.

(Četerta prošnja v Očenašu. Gov. J. A.)

„Daj nam danes naš vsakdanji kruh.“
— Tako molimo vsak dan v Očenašu.
(Mat. 6, 11.)

V v o d.

Pomlad je tukaj. Travniki zopet zelene, drevesa poganjajo in cveté, tički v gojzdu zopet žvergolé; vsa narava je oživela! To je pa tudi tebe, ljubi kmetovalec opomnilo, da si začel svoje polje obdelovati, da bi si pridelal potrebnega živeža. Že so njive pognojene in preorane, seme je vsejano, in kar je bilo v tvoji moči, je storjeno. Ali sam dobro veš, ljubi moj, da je vse tvoje delo zastonj, če Bog rasti ne da. Ti sam ne moreš semena iz zemlje priklicati, ne moreš klasja z bogatim žitom natakiniti; zakaj ne tisti, ki sadi, ne tisti, ki poliva, je kaj; ampak Bog, ki rast daje. (I. Kor. 3, 7.) Če Bog ne daje potrebnega dežja in primerne gorkote, ali če pošlje viharje, povodnji, točo ali druge nesreče, ves tvoj trud je zastonj. Res je tedaj in vsi moremo spoznati: da prazno je delo brez žegna z nebes!

Ako pa hočemo božji blagoslov sprejeti, moramo Boga za-nj prositi. Saj nas Jezus sam opominja rekoč: Iščite in bote našli; terkajte, in se vam bo odperlo; prosite, in se vam bo dalo! Na te Jezusove besede in po napeljevanji naše matere, katoliške cerkve, hočemo tedaj 3 dni po versti se zbirati k vzajemni očitni molitvi, hočemo v procesijah hoditi po polji med njivami in travniki in Boga prositi, da bi jih blagoslovil, in nam tudi letos podelil potrebnega živeža. In on, ki je na zemlji dvakrat več tavžent ljudi z malo kruhi nasitil, uslišal bo gotovo te prošnje, in pomagal nam bo tudi v časnih potrebah. Saj nas je on sam tudi učil, da naj prosimo nebeškega Očeta: „Oče naš! daj nam danes naš vsakdanji kruh!“

Tako molimo vsak dan, tako molimo še posebno te dni. Da bo pa ta naša prošnja Bogu dopadljiva in nam koristna, pogledjmo jo danes bolj natanko, kaj ima v sebi, in kaj nas uči. — Ker nobena beseda v sv. pismo ni preveč, ima še posebno v Očenašu vsaka beseda imeniten in globok pomen. Razdeliti hočem to prošnjo v 3 dela in rečem: V četerti prošnji sv. Očenaša prosimo:

1. za kruh,
2. za naš kruh,
3. za naš vsakdanji kruh. P. m.!

Razlaga.

1. Prosimo za kruh.

Kruh je najbolj navadna in najdalje razširjena jed. Vsake jedi se človek preobje in naveliča, le kruha ne. Zatoraj se stavi ta beseda za jedi sploh in mi s temi besedami hočemo reči: O Bog, daj nam potrebnega živeža! Hočemo pa potrebnega živeža imeti, ni zadosti, da le Boga za-nj prosimo, ampak se moramo

a) tudi sami za-nj truditi in delati. — Že v raju je Bog Adamu rekel, da bo moral zemljo težko obdelovati, in da si bo služil kruh v potu svojega obraza. In ta zapoved je prišla nad vse Adamove otroke, ker so tudi vsi po njem greh podedovali. Zato si mora še zdaj človek v potu svojega obraza kruh služiti. Bog res daje rast in pomčō; ali če kmetovalec sam oral in sejal ne bo, tudi nič pridelal ne bo. Toraj človek, komaraj; in Bog ti bo pomagal! Nobeden pa naj ne misli, in ne pričakuje, da mu bo dajal Bog potrebnega živeža, če sam noče za-nj se truditi. — Sv. Pavelj pravi: Kdor ne dela, naj tudi ne jé; in naš pesnik po pravici poje: Lenega čaka stergan rokal, palica beraška, prazen bokal! — S kruhom za telo pa še ni vse opravljeno. Človek ima še nekaj veliko imenitnišega in to je: njegova duša. Tudi ta potrebuje kruha in živeža. Če tedaj prosimo za kruh, ne prosimo samo za hrano našega telesa, ampak

b) tudi za živež naše duše. Kteri pa je dušni kruh? Dušni kruh je beseda božja in sv. rešnje Telo. Da je beseda božja dušni živež, to je povedal Jezus sam, ko je satana zavernil: „Človek ne živi samo od kruha, ampak od vsake besede, ki pride iz božjih ust. (Mat. 4, 4.) Kako malo pa uarajo dandanešnji nekteri za ta kruh! Kako neradi poslušajo pridige in keršanske nauke! Nekteri se jim še nalašč odtegujejo; komaj dubovna na pridižnici ugledajo, jo pa iz cerkve pobrišejo, da med pridigo okoli cerkve postopajo. — Za velik greh se šteje med ljudstvom, če kdo kruh zametuje; pa še večji greh je, če kdo božjo besedo zaničuje. Če kdo belega kruha iz prevzetnosti in presitosti jesti noče, pravijo, da bo še črnega enkrat stradal. Taka se bo pa tudi godila s tistimi, ki božjo besedo zametujejo. Časi so hudi in duhovnov zmiraj manj. Zna čas priti, ko bo duhovnov tudi pri nas primanjkovalo, ko ga ne bo, ki bi lomil vernim kruh božje besede. In tako bodo taki prevzetneži kaznovani, ki se norčujejo zdaj iz božje besede.

Še imenitniši, čez vse častitljivi kruh naše duše pa je sv. rešnje Telo, ki živi naše duše k večnemu življenju, in ktereга nam je zapustil naš usmiljeni Jezus iz same ljubezni. On sam govori od tega kruha: „Jest sem kruh, ki sem iz nebes prišel. Ako kdo jé od tega kruha, bo živel vekomaj; in kruh, ktereга bom jest dal, je moje meso za življenje sveta.“ (Jan. 6.) Ta prečudni kruh tedaj je presveto Telo našega Zveličarja, ki je noč in dan priču-

joč pod podobo kruha v tabernakeljnu; kjer je zmiraj pripravljen nas pokrepčati in dajati nam moč zoper dušne skušnjave. On nas še ljubeznjivo k svoji mizi kliče in nam ponuja ta nebeški kruh rekoč: „Pridite k meni vsi, ki ste trudni in obloženi, in jest vas bom pokrepčal.“ (Mat. 11, 28.)

Pa kako malo marajo kristjani tudi za ta kruh! Skoraj se sme z besedami sv. Janeza reči današnjim kristjanom: „V sredi med vami je, pa ga ne poznate!“ Tukaj v sv. rešnjem Telesu je pričujoč, pa ga nočete poznati, ne obiskovati, ne prejemati! Koliko je merzlih in mlačnih kristjanov, ki komaj enkrat v letu k mizi Gospodovi pristopijo! Ljubi moji! to je žalostno znamenje. Zato se pa tudi tolikokrat zgodi, da ta ali uni brez sv. zakramentov umerje. Ker mu v življenji ni bilo mar za ta kruh, zato mu Bog tudi gnade ne da, da bi še pred smertjo vžil ta nebeški kruh. Kedar tedaj Boga prosimo za kruh, moramo zraven pomisliti, da mora tudi vsak sam po svojem stanu za-nj skrbeti in se truditi, ker lenuh kruha ni vreden. Pomislimo pa tudi, da nam je treba še dušnega kruha. Tega pa dobimo, če radi božjo besedo poslušamo in večkrat sv. obhajilo prijemljemo.

2. V četerti prošnji pa prosimo tudi za naš kruh.

Čeravno je besedica „naš“ majhna, ima vendar veliko v sebi. Naš kruh je tisti, kateri je po pravici naš, kterega smo si pridobili po poštenih poti. Tisti kruh pa, kterega si je kdo po krivici pridobil, ni njegov, ampak ptuj kruh. Mi tedaj v tej prošnji ne prosimo in ne smemo prositi za ptuj, krivičen in nepošten kruh, ampak le za tisti, kterega si zamoremo mi po poštenih poti pridobiti.

Pa, žalibog! da se dandanešnji toliko krivičnega, nepoštenega kruha pojé! — Krivični in ne svoj kruh jedo tatovi, ki stegujejo svoje roke po ptujem blagu; goljufi, ki spravljajo svojega bližnjega po krivici ob premoženje; berači, ki bi lahko delali, pa raji okoli postopajo in se od žuljev tistih rede, ki morajo težko delati; odertniki, ki svojega bližnjega v sili stiskajo in prevelike obresti od njega tirjajo; nevoščljivci, ki svojemu bližnjemu ne privoščijo koščeka kruha, ampak le gledajo, kako bi mu ga potegnili od ust. Molitev takih krivičnih snedežev Bogu ne more dopasti: ampak kličejo vselej, kedar četerto prošnjo molijo, na se kazeni in maščevanju božje. Naj taki dobro premislijo in si zapomnijo, da jim krivični kruh ne bo teknil, in da si bodo zapodili s tem blagoslov božji od hiše. Naj pomislijo, da krivični vinar deset pravičnih sne; naj pomislijo, da se kruh, kterega se derže solze udov in sirot, nikoli ne prileže, in da jih bo še na zadujo uro težil. Boljši košček črnega kruha pošteno zasluženega, kakor cela pogača, po krivici pridobljena.

3. Tretjič pa prosimo za naš vsakdanji kruh.

Tudi ta beseda „vsakdanji“ ni odveč, ampak nas po besedah sv. Avguština uči, da moramo vsaki dan Očenaš moliti, in da moramo vselej v Boga zaupati. Ta beseda nas spodbada, da naj

se izročamo vselej in po otroško v božjo previdnost, da ne smemo biti preveč skerbni in bojazljivi za časni živež. Mi pravimo: „Daj nam danes naš vsakdanji kruh“; mi ne prosimo že danes za jutre ali za prihodnje dni, ker ne vemo, ali bomo še dočakali jutranjega dne; če ga pa dočakamo, bomo pa jutri zopet tako prosili. Kristus sam nas opominja, naj nismo preveč skerbni za naprej, ker pravi: „Nikar ne skerbite za jutri; zakaj jutranji dan bo sam zase skerbel. Zadosti je dnevu njegova lastna teža.“ (Mat. 6, 34) To se pravi: Vsak dan že prinaša sam za se dovolj skerbi, ni treba da bi si nakladali tedaj še skerbi za prihodnjost. Da bi nas še bolj spodbujal k zaupanju, nam kaže ptice pod nebom, ki ne sejejo, ne žanjejo in ne spravljajo v žitnice, ktere pa nebeški Oče vendar vsaki dan preživlja. Po Jezusovem nauku je tedaj prevelika skerb za časni živež nespametna; zatoraj on naravnost pravi: Ne skerbite za svoje življenje, kaj bote jedli; če preživlja nebeški Oče ptice pod nebom tako skerbno, ali ne bo skerbel še veliko več za vas, ki ste vendar več, kakor one? (Mat. 6, 25—26.)

Če tedaj molimo: „Daj nam danes naš vsakdanji kruh,“ kažemo svoje zaupanje v božjo previdnost, ki svojih nikoli ne zapusti. Vendar pa s tem ni rečeno, da kristijan ne bi smel skerbeti in prihranjevati za prihodnjost, za otroke, za bolezen in starost. Tudi to naj se zgodi, pa le kar je prav. Kristus nas le svari pred preveliko skerbjo in boječnostjo za živež in prihodnjost. On nas svari pred tisto nemirno in napačno skerbjo, ki se zmiraj vznemiruje in terpinči z mislijo, kaj bo v prihodnje, saj je vendar prihodnjost v božjih rokah!

Sklep.

Tako ste tedaj slišali, kaj ima četerta prošnja v sebi in kaj nam je storiti, da bo tudi ta molitev Bogu dopadljiva in nam koristna. Kolikokrat tedaj pravimo: Oče naš, daj nam danes naš vsakdanji kruh: spominjajmo se vselej, da nam je iskati zraven telesnega kruha tudi dušni kruh, ktereга dobivamo v cerkvi pri pridigah in pri sv. obhajilu. Skerbimo za časni živež, skerbimo pa še več za živež naše duše. Kdor le telesni kruh išče in jé, ta bo umerl; kdor pa hrepeni po božji besedi, kdor jo zvesto posluša in po nji živi, kdor tudi sprejema večkrat nebeški kruh sv. rešnjega Telesa, ta bo pa živel vekomaj.

Toraj radi hodite, ljubi moji, k pridigam in h keršanskemu nauku; radi, in še večkrat kakor do zdaj, pa tudi pristopajte k mizi Gospodovi. — Kedar prosimo Boga za „naš kruh,“ varujmo se, da ne bomo svojih rok oskrunili s ptujim, krivičnim blagom in pomislimo, da krivično pridobljeni kruh nikoli teknil ne bo. — Kedar prosimo za „naš vsakdanji kruh“ izročajmo se polni zaupanja v božjo previdnost, ki nas nikoli zapustila ne bo. Delajmo vsak po

svojem stanu in skerbimo po pameti za naše življenje: zraven pa ne pozabimo vsak dan prositi nebeškega Očeta: „Oče naš, daj nam danes naš vsakdanji kruh!“ Amen.

Drugi dan.

(Molitev je potrebna pravičnemu in grešniku. Gov. J. A.)

„Iščite najpoprej božjega kraljestva in njegove pravice, in vse to vam bo priverženo.“
(Mat. 6, 33.)

Vvod.

Prav je, da se obračamo v telesnih in časnih potrebah k Bogu, k Očetu luči, od ktereга nam prihaja vsak dober dar; saj nas je Jezus sam učil, da naj ga prosimo za naš vsakdanji kruh. Pa s tem ni še vse opravljeno. Mi imamo še nekaj veliko bolj imenitnega, kakor je to revno telo, katero bo vendar enkrat razpadlo, čeravno mu še tako strežemo, če ga še tako ohraniti skušamo. Mi imamo tudi neumerjočo dušo. Za to moramo toliko bolj skerbeti, kolikor je ona viša in imenitniša od telesa. Kaj namreč pomaga človeku, ako bi pridobil celi svet, na svoji duši pa bi škodo terpel. (Mat. 16, 26.). Perva skerb nam mora tedaj biti izveličanje naše duše, kakor nas opominja naš božji učenik sam, ko pravi: „Iščite najpoprej božjega kraljestva in njegove pravice, in vse to vam bo priverženo.“ — In če bomo iskali zares božje kraljestvo, to je, zveličanje naše duše iz vseh moči in pred vsem, dosegli ga bomo tudi zares, ker imamo terdno Kristusovo obljubo: „Sl-hern, kdor prosi, prejeme; in kdor išče najde; in kdor terka, se mu bo odperlo.“ — Prosimo toraj za večno zveličanje, in zadobili ga bomo; iščimo najpoprej božjega kraljestva, in našli ga bomo; terkajmo z gorečo molitvijo na nebeška vrata in odperla se nam bodo po tem revnem življenji!

Ja zares, ljubi moji! molitev je nam vsem potrebna, če hočemo v nebesa priti, potrebna je

1. pravičnim, da v dobrem stanovitni ostanejo,
2. grešnikom, da se spreobernejo.

In od tega vam hočem danes govoriti. Pripravite se!

Razlaga.

1. Sv. apostelj Pavelj nas opominja, da naj delamo svoje zveličanje s strahom in trepetom (2 Kor. 7, 15.), in prav ima. Dokler živimo, izpostavljeni smo mnogim nevarnostim in mogočni sovražniki prežé na nas od vseh strani, da bi nas zdaj pa zdaj pogubili.

Najhujšega sovražnika nosi vsak človek v sebi: to je naša popačena volja, ki je že od mladosti k hudemu nagnjena, ki nas v dobrem overa in brez prenehanja v greh napeljuje. Čez tega sovražnika toži sv. Pavelj, ko piše: „Jest imam sicer veselje nad božjo postavo po notranjem človeku; vidim pa drugo postavo v mojih udih, ki je postavi mojega duha nasproti.“ (Rom. 7, 22—23.) S tem hoče reči: Jest ljubim sicer, kar je dobro in bi to tudi rad storil; ali hudo nagnjenje v meni nasprotuje moji dobri volji, in me hoče v hudobijo zapeljati. — Drugi sovražnik nam je hudobni duh, ki hodi okoli, kakor rujoveč lev in išče, koga bi požerl. (1 Pet. 5, 8.). Tretji sovražnik pa je zapeljivi svet, ki si prizadeva, s pobujšanjem in slabimi izgledi, da bi nas od dobrega odvernil. Kaj nam je tedaj soriti, kerš. poslušalci, da se bomo ubranili tolikim nevarnostim, da bomo premagali tako hude sovražnike? Ni ga drugega in tudi ne boljšega pomočka, kakor prava ponižna in zaupljiva molitev. — Čujte in molite, da v skušnjavo ne padete (Mat. 26, 41.). Z molitvijo namreč zadobimo milost, ki nas razsvetljuje, da spoznamo zvite napade svojih sovražnikov, in ki nas krepča, da jih zamoremo tudi odbiti. „Dokler moliš, pravi sv. Avguštín, se lahko terdno zanesesh, da ti božja pomoč manjkala ne bo.“ In sv. Krizostom pravi: „Levovo rujovanje ne odpodí tako divjih zveri, kakor prežene molitev pravičnega vse sovražnike.“ Sv. Alfonz Ligvorjan pripoveduje, da so nekaj puščavniki se posvetovali, kateri pomoček bi bil najbolj gotov, da doseže človek večno zveličanje. Pa vsi so bili teh misli, da boljšega pomočka ni, kakor molitev. Zato so sklenili, da hočejo prav goreče za svoje zveličanje moliti in večkrat z Davidom klicati: „O Bog! hiti me otet; Gospod! teci mi pomagat.“ (Pol. 39, 18.) In ti pobožni možje, pravi sv. Alfonz nadalje, imeli so popolnoma prav; zakaj če neprestano Boga na pomoč kličemo, dosegli bomo gotovo tudi večno zveličanje. Kakor hitro pa opustimo molitev, pogreznemo se tudi brez dvoma v pogubljenje.

Da je temu tako, nas vsakdanja skušnja uči. Dokler kristjan rad, pogosto in pobožno meli, se obderži tudi v čednosti. Če ga skušnjave nadlegujejo, če se vzdigujejo viharji zoper njega, vendar nepremakljivo po koncu stoji, kakor drevesce privezano ob kolu. Kakor hitro pa v molitvi zanikern postane, ali začne opravljati jo le po verhu in brez premisleka: potem je zgubljen. Tak namreč zapade dušni lenobi in to je najgotoviši znamenje, da gnada božja zginuje, in da se greh že bliža. Peter nam daje v tej reči žalosten izgled. Svojemu učeniku je večkrat zaterdil, da ga ne bo zatajil, in da je pripravljen, če bi bilo treba, ž njim tudi v smert iti. In vendar je svojega Gospoda še tisto noč trikrat zatajil. Kaj menite, ljubi moji, zakaj je vendar ta apostelj, ki je kazal sicer toliko poguma in serčnosti zdaj tako globoko padel? Zato, ker je molitev opustil. Ko ga je Jezus opominjal, da naj čuje in moli, zaspal je z unima dvema aposteljnoma; ker je preveč nase zaupal, pozabil

je pomoči in stanovitosti od Boga si sprositi; zato je padel. Ravno taka se godi še zdaj mnogim kristjanom. Nekteri mislijo, da so že terdni v dobrem, da se jim ni nič bati, da jih ne more premagati kakšna skušnjava. Pa hitro hitro jim spodleti, in kmalo so vkle-njeni v grešnih verigah. In kaj menite, zakaj? Zato, ker so se zanašali preveč sami na se in molitev opuščali. Le to si zapomnite: Kdor začne molitev opuščati, kdor v molitvi več veselja ne nahaja, ta bo kmalo grešnik postal, ali pa je že. Molimo toraj, preljubi, molimo vsaki dan za stanovitnost v dobrem, da bomo zveličani, zakaj sv. Pavelj pravi: Kdor stoji, naj gleda, da ne pade.

2. Kakor pa je molitev pravičnemu potrebna, da zamore v dobrem stanoviten ostati; ravno tako je tudi vsakemu grešniku potrebna, kedar se hoče zares spreobrniti.

Od mnogo grešnikov beremo v sv. pismu in v življenji svet-nikov, da so se spreobrnili; od nobenega pa ne beremo, da bi se bil brez molitve spreobrnil. Pervi glas, ki je prišel Davidu po storjenem grehu iz ust, je bila skesana molitev: „Jest sem pred Gospodom grešil.“ (Kralj. 12, 13.) In tudi pozneje, ko je zadobil odpuščanje svojih grehov, molil je večkrat in goreče. Sam pravi, da je sedemkrat na dan molil, da je ponoči vstajal in svojo posteljo s solzami močil. Desni razbojnik je pričel svoje spreobrnenje z molitvijo. Obernil se je k Jezusu rekoč: „Gospod, spomni se me, ko prideš v svoje kraljestvo!“ — In Pavelj, ko se je na božji glas spreobrnil, kaj stori? Zapre se v Damasku in tri dni nepre-nehoma moli.

Pa kaj bi vam še več izgledov našteval. Sami recite, ali ste že videli, ktereга grešnika, ki bi se bil spreobrnil brez molitve, ali ki bi po svojem spreobrnenju molil ne bil? Gotovo nobenega. Vsak je še svoje spreobrnenje z molitvijo pričel in z molitvijo se obvaroval, da ni zapadel v stare grehe. Grešniki, ki so se popred cerkve ogibali, kar so mogli, po svojem spreobrnenju radi in pogostoma v cerkev hodijo in goreče molijo. Grešniki, ki so popred jutranjo in večerno molitev opuščali, odrekajo si po spreobrnenji spanja, da zamorejo svoje molitve vestno opravljati. Grešniki, ki so iskali popred kratkega časa v pregrešnih veselicah, v plesu in razuzdanosti, v igri in pijančevanji, obračajo zdaj po svojem spre-obrnenji dragi čas v to, da obiskujejo sv. rešnje Telo, da časte Mati božjo in svetnike, da hero in poslušajo svete reči.

Kaj pa naj rečem od takih grešnikov, ki tudi po spovedi in po sv. obhajilu za molitev ravno tako malo marajo, kakor popred? Kaj naj rečem od tistih, ki raji po oštarijah posedajo, po slabih potih se vlačijo, kakor da bi kakšen četert ure molili? Kaj naj rečem o tistih, ki ne samo sami ne molijo, ampak še druge, ki molijo, zaničujejo in neumneže pitajo? Kaj drugzega hočem reči, kakor to: Dokler jim molitev ne diši, dokler se jej umikajo, tako dolgo so v nevarnem stanu, da zveličanje zgubijo. — „Mi verujemo,

pravi sv. Genadij, da nikdo ne bo zveličan, če ga Bog ne povabi; da nikdo, ki je povabljen, svojega zveličanja ne bo dosegel, če mu Bog ne pomaga; da pa tudi nobeden te pomoči ne zasluži, kakor tisti, ki moli. Če tedaj človek brez božje pomoči nič ne more storiti, če pa Bog to pomoč le tistim daje, ki molijo; lahko iz tega spoznamo, da je molitev k večnemu zveličanju neobhodno potrebna.“

Sklep.

Ja tako je, ljubi moji! Molitev je nam vsem, pravičnim in grešnikom potrebna, če hočemo v nebesa priti. Ako smo pravični moramo moliti, da do konca stanovitni ostanemo; zakaj le kdor bo do konca stanoviten, ko kronan. Kakor pravi sv. Avguštín, je molitev dušni živež. „Kakor brez telesnega živeža naše telo živeti ne more, ravno tako tudi duša brez molitve svojega življenja, to je, gnade božje, ohraniti ne more.“ — Ako smo pa grešniki, moramo zopet moliti, da nam Bog podeli milost pravega spreobrnjenja. Ljubi moji! naj bo naša prva skerb, naša prva prošnja, molitev za večno zveličanje. Radi molimo, pogosto molimo, vsak dan molimo; pa najpopred molimo za zveličanje naše duše. Za časne reči pa še le potem in le toliko, kolikor niso našemu zveličanju nasprotne. Iščimo najpopred božjega kraljestva in njegove pravice, in vse drugo nam bo priverženo. Amen.

Tretji dan.

(O keršanski priprošnji. Gov. J. A.)

„Preljubi! spoznajte eden drugemu svoje grehe in molite eden za drugega, da bote zveličani; veliko namreč premore molitev pravičnega.“ (Jak. 5, 16.)

Vvod.

Že je danes tretjikrat, da smo se zbrali v procesijo, in da smo gredoči po polji in združeni v očitni molitvi, prosili Boga za svoje mnogotere dušne in telesne potrebe. Pa mar ni odveč, tri dni po versti le k procesijam hoditi in moliti? To res ni preveč, saj nas sv. Pavelj še opominja v prvem listu do Tesaloničanov, (I. Thes. 5, 17.) da naj brez prenehanja molimo! In tudi vam se ne zdi preveč, ker ste se zopet danes tako obilno zbrali.

Kaj vam tedaj hočem danes govoriti? Pretečene dva dni ste že marsikaj slišali o molitvi. Že sem mislil, da bi vam danes kaj drugega povedal, ali na zadnje sem se vendar le odločil, zopet o molitvi govoriti. To pa zato, ker se opiram na besede nekega

častitljivega fajmoštra (Jajza), ki so rekali večkrat po lastni skušnjji: „Od molitve ne moremo nikoli zadosti pridigovati!“ In res, ljubi moji! na pravi molitvi je veliko, največ, ja vse ležeče. Sv. Avguštin pravi: „Kdor prav in dobro moli, ta bo tudi prav živel; kdor pa prav živi, bo tudi dobro umerl.“

Zategavoljo hočem zopet o molitvi govoriti. Izvolil sem pa za danes besede iz lista sv. aposteljna Jakoba, ktere ste popred slišali: „Preljubi! molite eden za drugega! da bote zveličani, veliko namreč premore molitev pravičnega!“ Zatoraj uprašujem danes:

Za koga naj molimo?

Poslušajte odgovor, začnem v imenu J. K.

Razlaga.

I. Za koga naj molimo? Sv. Jakob pravi: „Molite eden za drugega!“ Eden za drugega moramo tedaj moliti. Tisti drugi pa je naš bližnji, je vsak človek. Da nam je moliti za vse ljudi, to nas je učil naš Gospod sam, ker je rekel: Kedar molite, recite „Oče naš!“

a) Bog ni samo moj, ali samo tvoj Oče; on je Oče vseh ljudi, in mi smo vsi njegovi otroci. Kakor pa Bog vse ljudi ljubi; kakor je poslal za vse svojega Sina na svet; kakor je Kristus za vse ljudi svojo kri prelil: tako tudi mi ne smemo odreči nobenemu keršanske ljubezni, ampak moramo živeti med seboj kakor bratje in sestre, in eden drugemu pomagati v dušnih in telesnih potrebah. Ker pa ni mogoče, da bi vsem ljudem pomagali, če bi tudi hotli; ker ni mogoče, da bi vsem svojo ljubezen tudi v djanju skazovali; zato moramo vsaj za vse moliti.

b) Veliko je število vseh ljudi na zemlji. Šteje se jih že nad 12 sto milijonov. Vse te je Bog stvaril, da bi bili enkrat zveličani. Pa med temi jih je več kot polovica, ki sede v temi nevere, in več kot četerti del, ki so krivoveram vdani. Če imaš le kolikanj ljubezni do svojega bližnjega, ljubi kristjan! ali ne boš želel, da bi prišli neverniki in krivoverci k spoznanju prave vere? In če ne uterpiš kak krajcar za misijone med nevernimi ljudstvi, ali ne boš vsaj molil za njih spreobrnjenje? Gotovo je, ljubi moji! naša dolžnost, da molimo za nevernike in krivoverce, da bi se spreobrneli in prišli k spoznanju prave zveličanske vere.

c) Pa tudi med pravovernimi kristjani je mnogo takih, morabit več, kakor mi mislimo, kateri nočejo po svoji veri živeti, ki imajo zoper vsako opominjevanje oterpujeno serce. Veliko je terdovratnih grešnikov. Če tedaj Boga zares ljubiš, moj kristjan! če imaš pravo ljubezen do bližnjega, ali ne boš preserčno in goreče molil, da bi se grešniki poboljšali, da bi se iz ceste hudobij vernili na pot pokore in čednosti, da bi tudi posvečevali božje ime?

Ja gotovo! naša dolžnost je tudi, da molimo za kerščene

nevernike, za terdovratne grešnike. Vsaj je ni veči dobrote, katero skazemo svojemu bližnjemu, kakor če pripomoremo, da se zveliča. K temu pa vsak lahko pripomore, ako moli za dušni blagor in za zveličanje svojega bližnjega. Tudi moramo si prizadevati z lepim izgledom, s kako dobro besedo, s prijaznim opominovanjem svojega bližnjega od greha odvracati, ali pa v dobrem poterjevati. To je najbolj delo usmiljenja, ker večje dobrote ne moremo svojemu bližnjemu skazati, kakor če rešimo njegovo dušo pogubljenja, naj se že to zgodi z opominovanjem, ali z lepim izgledom ali pa z molitvijo. In kakšno plačilo takega čaka, ki svojega bližnjega na pravo pot pripelje? Sv. Jakob govori v današnjem listu: „Bratje moji! ako kdo izmed vas zajde od resnice in ga kdo poverne; naj ve, da kdor grešnika odverne od njegove krive poti, reši njegovo dušo smerti in pokrije veliko število grehov.“ (Jak. 5, 19—20.)

II. Če smo dolžni za vse ljudi sploh moliti, je pa potem tudi naša dolžnost, da za nekatere še posebno molimo, kakor nas je učil zopet naš Gospod s svojim izgledom. Jezus je molil za vse ljudi. On pa je še posebno molil za svoje učence, ktere je sprejel tako rekoč za svoje otroke in je poslal kot delavce v svoj vinograd.

a) Po Jezusovem izgledu moramo tudi mi še posebno za tiste moliti, do kterih imamo posebne dolžnosti, ali s kterimi smo bolj tesno zvezani. Tako naj molita zakonska eden za drugega, starši za otroke, otroci za stariše, podložni za predpostavljene. Tako naj moli prijatelj za prijatelja, revež za svojega dobrotnika, itd.

Med njimi, za ktere smo posebno moliti dolžni, so pač najpervi tisti, s kterimi smo zvezani po kervi in rodu, to so naši domači, to so udje ene družine. Kdor za svoje ne moli, tak ni kristjan. Tako namreč piše sv. Pavelj: „Ako pa kdo za svoje in zlasti za domače nima skerbi, tak je vero zatajil in je hujši od nevernika.“ (I. Tim. 5, 8.)

Udje ene družine morajo posebno to želeti, in na tem jim mora največ ležeče biti, da bi se nobeden izmed njih ne pogubil, ampak da bi vsi tudi tam skupaj prišli, kakor so tukaj skupaj živeli. — Zato morajo starši vsak dan moliti za svoje otroke, da bi bili pridni, ubogljivi, pošteni in pobožni. Če pa se zgubi pri vsem tem vendar kateri izmed otrok, potem še ne smejo nehati moliti, ampak potem morajo meliti še bolj pogosto, še bolj goreče za njih spreobrnjenje. Gotovo je bo uslišal ljubi Bog pred ali poznej. (Mouka.)

b) Ravno tako pa so tudi otroci dolžni moliti za svoje stariše, naj so že dobri ali hudobni. V marsikteri hiši, pri marsikteri družini bi bil hišni gospodar in oče boljši, ako bi žena in otroci zanj molili, ne pa se jezili in ga tožili. — V nekem kraju na Francoskem je bil misijon. Ljudje so hiteli vkup z veseljem in v trumah. Pa kakor je že povsod, je bilo tudi v tem kraju nekaj

nerodnežev, ki so se le norčevali iz misijona. Med njimi tudi nek oče, čigar mati in hči pa ste prav pobožni bile. Mati in hči greste k misijonu, oče ostane doma. Kako težko jima je djalo, kako ste ga prosile, pa vse zastonj! On neče nič slišati od misijona. Hči gre k spovedi in milo toži svojemu spovedniku zavoljo terdovratnosti očetove. Misijonar jej reče, da naj le moli za očeta, potem se bodo že omečili. Dekle res moli ali vsa objokana pride k spovedniku nazaj in pove, da so oče zmeraj bolj divji in razkačeni. Spovednik pa zopet reče, naj le še moli in naj terdno zaupa, da se njen oče ne bojo mogli dolgo ustavljati veliki moči, katero ima dobra molitev. In res! hči moli in moli in njen oče pride v cerkev, sliši pridigo od večnosti, se omeči in spokori!

Glejte, ljubi moji! toliko premore molitev pravičnega. Le škoda, da se tega pomočka premalo in preslabo poslužujete. Glej, uboga žena! ti imaš nerodnega, zapravljivega moža. Kaj si vse prizadevaš, da bi ga na pravo pot pripravila! Prosiš, opominjaš, upiješ, morebiti celo preklinjaš, pa vse nič ne pomaga, še hujši je. Ko bi pa ti poterpela in stanovitno in zaupljivo molila, bila bi že uslišana! Starši! vi imate razuzdanega sina, nerodno hčer. Koliko svarite, prosite, tožite in se hudujete, pa otroci vendar niso boljši, ker premalo zanje molite. Ko bi bilo več takih mater, kakor je bila Monika in več takih hčer kakor ona, od katere sem vam povedal, pa bi se spreobrnilo tudi več domačih.

c) Nadalje pa imamo še za druge moliti, ki niso z nami zvezani v ljubezni, ampak ločeni od nas v sovraštvu. Velik in debel zid sovraštva in jeze stoji med nami. Ako hočemo, da se bo ta zid poderl, molimo priserčno za svoje sovražnike in nasprotnike. Veruj mi, ljubi kristjan! če sta si s kom navskriž, moli zanj, moli prav iz serca in ta zid, ki vaju zdaj loči, se bo poderl, kakor se je poderlo ozidje Jerihonskega mesta pred bučenjem Izraelovih otrok. Ta pomoček nam je Jezus Kristus sam priporočil, ko je rekel: „Molite za tiste, ki vas sovražijo.“ On je tudi sam na križu molil za svoje sovražnike rekoč: „Oče odpusti jim, saj ne vejo, kaj delajo!“ Moliti pa moramo tudi za tiste, katere smo mi razžalili in pohujšali. Pohujšanje, enkrat storjeno, se ne daje več preklicati. Ali popraviti ga je mogoče saj nekoliko z lepim vedenjem in s pravo, pogostno molitvijo.

d) Naših prošenj so nadalje tudi potrebni žalostni, nesrečni, bolniki, jetniki, popotniki, prijatelji, dobrotniki, duhovni in drugi predpostavljeni. — Iz tega pa tudi previdite, ljubi moji! da delavni človek skoraj ne more vsak dan za vse te posebej moliti. Zato pa se opravljajo te molitve ob nedeljah in praznikih pri litanijah. In to kar delavni človek storiti ne more, pa godi se v samostanih, kjer pobožni možje ali od sveta ločene device za cerkvene in očitne potrebe, pa tudi za vse stanove vsaki dan Boga prosijo in tako nadomestujejo, kar

delavni ljudje storiti ne morejo. Zato je tako gerdo slišati, če se nekteri zoper samostane vzdigujejo. Če bote kterega tacega vekača slišali, da so mu samostani na peti, in da zaničljivo praša, čemu da so? le zavernite ga in mu recite: „Zato, da tam za te molijo, da bi se poboljšal. Morebiti ti Bog samo zavoljo njih molitve še prizanaša; brez nje bi bil morebiti že pogubljen.“

Kakor pa je ena najimenitniših dolžnosti po samostanih, da za vesoljne in posebne potrebe Boga prosijo, tako imajo tudi duhovni pastirji sveto dolžnost, da vsaki dan za svoje ovčice molijo in se jih pri sv. maši spominjajo, dokler hodijo verni po svojih vsakdanjih opravkih. Godi se tako, kakor takrat, ko je Mojzes na gori molil, dokler so se bojevali Izraelci v dolini.

e) In zdaj je še ena versta, ktera naših prošenj potrebuje in za ktero moliti ne smemo pozabiti. To so tisti, ki so šli pred nami s sveta, in jih ločijo smertne vrata od nas. To so tisti, katerih trupla tukaj okoli cerkve počivajo. Tudi za te moramo moliti, ker dobro in koristno je moliti za mertve, da bi bili rešeni svojih grehov. (Makab.)

Sklep.

Slišali ste tedaj keršanski poslušalci! za koga nam je treba moliti. Moliti moramo za vse ljudi, za nevernike in krivoverce, da bi spoznali pravo vero; za grešnike, da bi se spreobrnili in poboljšali; za svoje in domače, za starše in sorodnike, prijatelje in dobrotnike, za sovražnike in nasprotnike, za žalostne in bolnike, za duhovsko in deželsko gosposko, za tiste, ktere smo razžalili ali pohujšali, za žive in mertve. Če bomo tako eden za drugemu molili, in če bomo prav molili, bomo tudi pomagali eden drugemu v nebesa. Toraj zapomnimo si lepe besede sv. Jakoba, ki smo jih danes slišali in ravnajmo se po njih: „Preljubi! molite eden za drugega, da bote zveličani.“ Amen.

Pridiga v god znajdenja sv. križa.

(Kako priti v večno življenje. Gov. M. T.)

„Kdorkoli vanj veruje, ne pogubi se, temuč ima večno življenje.“ (Jan. 3, 15.)

Vvod.

„Dobri pastir“ se imenuje Jezus v nedeljskem sv. evangeliju, in pravi, da dobri pastir dá življenje za svoje ovce. (Jan. 10, 11.) To je dobri pastir Kristus tudi storil, ko je na križ povzdignjen izdihnil svojo dušo, da bi res s svojo prelito kervijo in s svojim

mesom pasel svojo izvoljeno čredo. Bila pa je smert na križu naj-sramotniša smert, v katero so obsojevali najviše hudodelnike in to-lovaje. Odkar je pa Zveličar naše odrešenje na lesu križa dopolnil, nehalo je sramota in zaničevanje tega lesa. Ko se je pomirilo pre-ganjanje kristjanov v prvih 3 stoletjih, in ko je dala izkopati pobožna mati cesarja Konstantina, sv. Helena, na Kalvariji za-kopani križ Kristusov, takrat je prišlo znamenje sv. križa v naj-večo čast. Pred njim v domači hiši moli pobožna družina, pred njim se odkriva in svoja kolena pripoguje popotnik na razpotji, pred njim v cerkvi na oltarji verna množica opravlja svoje molitve. Križ je lepota na zvonikih pri naših cerkvah; križ je veselo zna-menje upanja v prihodnje vstajenje na keršanskih pokopališčih in po grobeh naših rajnih; in križ je najlepša dragocenost verh zlatih kron kraljev in cesarjev.

Tudi mi smo se zbrali danes v tej prijazni cerkvi sv. božjega groba, da bi sv. Križ spodobno počastili, ker na njem je za nas umerl oni, ki govori: „da kdorkoli vanj veruje, se ne pogubi, temuč ima večno življenje“ (Jan. 3, 15.). Toraj se nam je od sv. Križa učiti največe iz med vseh modrosti, in ta je, kako da zamo-re mo priti v večno življenje?

Te modrosti vas želim učiti danes tudi jaz z božjo pomočjo, in vi me zvesto poslušajte!

Razlaga.

Neka pobožna duša bila bi od svojega dušnega pastirja rada pre-jela nauk, kaj naj stori, da doseže večno zveličanje. Dušni pastir poda jej malo podobo z znamenjem sv. Križa, na katerem so bile ob konceh pisane te le besede: Moli, delaj, ogibaj se, terpi!“ — Tudi jaz danes v spomin podam slehernemu izmed vas tako podobo, ter rečem, ako hočeš zveličan biti, vpiraj svoje oči pogo-stoma na sv. Križ, kjer boš bral najprej besedico: „moli!“ to se pravi: Da zveličanje dosežeš, temu je eden najp prvih in pglavit-niših pripomočkov

1. molitev. — Otrok, ki vidi, da sam iz sebe ni nič, da sam od sebe nič nima in nič ne more, zateče se s svojimi proš-njami k očetu, ali k materi, in ju prosi s povzdignj-nima rokama, naj se ga usmilita in mu to in to dobroto skažeta. In kateri telesni oče, ktera telesna mati bila bi tako terdega serca, da bi otroku ne dala, če le sama imata, in če je otrok v resnici tega potreben? Tavžentkrat hvala toraj večnemu Bogu, ki nam je poslal svojega Sina in nas po njem podučil, da smo tudi mi vsi njegovi otroci, ter se še mi v svojih mnogoterih stiskah in potrebah smemo k njemu zatekati. Mi smemo Boga imenovati svojega očeta, kateri nam je zaterdil, rekoč: „Kliči me v potrebi; jaz te bom uslišal in ti me boš hvalil.“ Drugod govori Bog po svojem preroku: „Mar za-

more se zgoditi, da bi mati pozabila na svoje dete? In če bi se tudi to zgodilo, jaz vendar na te nikoli pozabil ne bom; zakaj zapisanega te imam v svojem srcu.“ — Pervo toraj, kedar se prebudimo, bodi naša jutranja molitev; in čeravno je naša molitev kratka, to vsaj naj obsega, da se Bogu zahvalimo za počitek, da ga prosimo tudi čez dan njegove pomoči in njegovega blagoslova; tudi ponudimo njemu v dar vsa dela in terpljenje, vse zopernosti in težave svojega revnega stanu, da naj bi bilo vse v njegovo večo čast, v odpuščanje naših grehov in v zveličanje naše duše. S tacimi mislimi začenjajmo vsako delo, da bo dober tek imelo. Z molitvijo se vsedajmo za mizo in brez nje iz za mize ne vstajajmo. Spoznavajmo, da vsak dober dar je od zgoraj, od očeta luči, in da naj jemo ali pijemo, ali kaj drugega delamo, vse delamo v božjo čast. Molimo tudi zvečer, da se zahvaljujemo Bogu za vse milosti pretečenega dneva, ki nam jih je dodelil v naše zveličanje. Ako smo ga razžalili, prosimo ga odpuščanja, in izročimo se mu zopet v njegovo varstvo, preden svoje trudne oči zatisnemo k novemu počitku. Molimo v britkostih in težavah po povelji ap., ki pravi: „Ako je kdo žalosten izmed vas, naj moli!“ Kličimo ga v pomoč v nevarnostih, in zlasti pri božji službi mu darujmo vse svoje pohištvo, polje in premoženje, svojo dušo in telo, da naj z vsem tem tako obrača, kakor ve, da bo v njegovo čast in naši duši v zveličanje. — Tako moliti nas uči Zveličar na križu, ko pravi: „Vselej moramo moliti, in nikdar ne odjenjati.“ (Luk. 8.)

2. Kako ti je pa vselej moliti in nikdar odjenjati uči se iz druge besede na križu, ki ti pravi: „delaj!“ „Človek je vstvarjen za delo, kakor ptič za letenje,“ pravi Job, in sv. Pavelj govori: „Kdor ne dela, naj tudi nikar ne jé.“ Hodi toraj za svojimi opravili, trudi se doma ali na polji, bodi pri svojem rokodelstvu, kupuj ali prodajaj. Kot mati skerbi za izrejo in keršanski poduk pri otrocih; kot gospodinja se trudi z domačimi opravili, s posli in živino, s hišo in s kuhinjo; kot posel bodi zvest svojemu gospodarju pri vseh delih od jutra do večera. Vendar na vse to naj te ne priganja kaka lakomnost, ne kaka skerb, kako si boš prislužil vsakdanjega kruha, ali kako obogatel; ampak pglavitni namen vsega našega truda bodi ta, da spolnujemo voljo božjo in da skerbimo za zveličanje naše duše. — Tako so znali svetaiki božji nebeški med dobivljati iz vsake najmanjše stvarice, ki so jo videli ali slišali. Sv. Ambrož, postavim, občudoval je nad žabo božjo vsemogočnost, sv. Frančišek je nad čerčanjem kobilic hvalil svojega stvarnika. Nekdaj je videl, kako se jagnje v mesnico pelje, ter je zastavil svoj plajšč, in jagnje odkupil, ker si je mislil v podobi tega jagnjeta Jagnje božje, ki se pelje za nas v kervavo smert. Sv. Anzelm videti zajca, ki so ga lovski psi preganjali, mislil si je človeško dušo na smertni postelji, stiskano od peklenskih duhov. Glejte! tako se zna pobežna duša povzdigovati k Bogu v vseh svojih pogledih, mislih

in željah in pri vseh svojih delih. Kristijan! kaj ti pomagajo tvoje vedne skerbi, tvoj pot na obrazu, tvoji žulji na nogah, in tvoje oderte in težavnega dela ranjene roke, ako pri vsem prevlakvanji in terpljenji nikoli na Boga ne misliš? Kaj ti pomaga, če letaš zavoljo časnega dobička od jutra do večera sem ter tje, če obhodiš hribe in doline, vasi in mesta, pa ti je Bog in spolnovanje njegove sv. volje gnjusoba? Tvoj terpež je živinska sužnost in brez vse cene za večno življenje. Vsi taki so enaki nekemu služabniku francoskega cesarja Franca I., ki je na smertni postelji s solzami zdihoval, rekoč: „Joj mene, za pisma svojega vladarja sem popisal nad 100 balj papirja, za se pa nisem vzela ne enega lista, na ktere ga bi bil zapisal svoje grehe, da bi se jih bil spovedniku obtožil!“ Tako jih veliko kristjanov lahko ob smertni uri objokuje svoj žalostni stan, ker so se trudili ves čas svojega življenja le za časn dobiček, na to pa niso mislili, na čemur je vse ležeče, da bi delali za Boga in za zveličanje svoje duše.

3. Tretja beseda, zapisana na uni podobi svetega križa bila je: „ogibaj se!“ Kristijan! ogibaj se preneznemnih skerbi za časno, prejenjaj sem ter tje od svojih posvetnih opravkov, da vsaj nekaj časa resnobno misliš na zveličanje svoje duše. Taki ljudje, ki kertom enaki, zmiraj le po zemlji rijejo, ostajajo radi le pozemeljski ljudje, in ne spoznajo svojega višega poklica za nebesa. Nikar se nobeden s tem ne izgovarjaj, da njegova opravila niso pregrešna, in da išče le pravičnega dobička. Kaj ne, tudi kri, ki se po naših žilah pretaka, sama na sebi ni škodljiva, ako pa se je nabere preveč, izvirajo iz nje mnogotere bolezni, in za njimi pride smert. Tako je s preneznemnimi skerbmi in časnimi opravili; toraj se od njih odtergaj, da ti bo časa ostajalo za večkratno prejemanje sv. zakramentov, za obiskovanje božje službe, za poslušanje besede božje v pridigah in keršanskih nauk. Pomisli le to edino, če si svojo dušo otel, nisi nič zgubil; ako pa svojo dušo pogubiš, kaj ti pomagajo zlati gradovi? čemu bi ti bil celi svet? Ako bi imel kdo kak posebno dragocen kamen v železen perstan ukovan, in bi oboje zgubil, pa bi potem dragoceni kamen zopet našel, ali bo mar zavoljo železnega perstana še žaloval? Ako pa železen perstan zopet najde, dragocenega kamena pa ne več, čemu bo njemu železen obroč, ker mu je vzeta vsa njegova vrednost po zgubljenem kamenu? „Ogibaj se!“ Ta beseda naj pa velja tudi še mladim ljudem, da se varujete vseh priložnosti v greh in posebno slabih tovaršij. „Slabe tovaršije so nedolžnosti morije; da priložnost stori tatu, to je znana resnica. Tovaršije, kjer se hudobneži zbirajo in bruhajo iz svojih gerdih ust nesramne pogovore zoper čistost in sramožljivost, so peklenske mesnice, v kterih se pobijajo nedolžni mladenči in dekleta. Zato bežite iz njih, ker le tako se obvarujete prežalostnega padca; le samo z ogibanjem bote ohranili svojo dušo v večno življenje!

4. Poslednji napis na uni podobi sv. križa je bil: „terpi!“ To se pravi: uči se stiske svojega revnega in trudapolnega življenja poterpežljivo prenašati; zakaj terpljenja so najizdatniši pripomočki, s katerimi vodi Bog svoje izvoljene k sebi. Saj veš, da le vihar na morji pokaže učenost mornarjevo; le v vojski razodene poveljnik svojo glavo in serčnost; le pod udarci kladva se krona kuje; in ravno tako le križi razodevajo, koliko imaš prave ljubezni do svojega križanega Zveličarja. — Prerok Izaija pravi: „Severju porečem, da naj mi prinese sinove iz daljnih krajev.“ (43.) Sever, kakor veste, je merzel veter in hudo brije; prinaša nam sneg in led. Kaj toraj te prerokove besede pomenjajo? Cerkveni učeniki pravijo, da sever pomenja križe, terpljenje in nadloge, ter govore zraven od zgubljenega sinu, ki je zapravlil daleč od svoje domačije v ptuji deželi očetovo premoženje z razuzdanim življenjem. Dokler je temu malopridnežu vse po njegovi volji slo, živel je hudobno; ali ko ga je sila primorala in lakota stiskala, začel je spoznavati svojo nehvaležnost, in je sklenil, da gre nazaj k razžaljenemu očetu, da svoj dolg pred njim in pred Bogom spozna in odpuščenja prosi. „Poglej, pravi sv. Gregor na to, terpljenja, ki nas stiskajo, nas morajo, da k Bogu gremo. Ko se poda nepokorni Jona na mestu v Ninive, v Tarsiško mesto, ga veržejo mornarji zavoljo viharja v morje, in še le v ribjem trebuhu spozna svojo nepokorščino. Ko Savelj cerkev Kristusovo preganja, verže ga na potu proti Damasku blisk s konja, da se je učil klicati: „Gospod! kaj hočeš, da naj storim?“ Ko je sv. Avguštin dolgo-dolgo odlašal spreobrnjenje in kerst, obišče ga Bog z boleznijo, da mu k temu sklepu pripomore. Zato, ljubi moji! cenimo križe in terpljenje sedanjega življenja, ki nam jih nebesa pošiljajo. Po terpljenji in po križu je šel Zveličar in za njim vse trume izvoljenih v svojo čast, in tudi za nas ga ni drugega pota nobenega.

Sklep.

Kristjani! saj ste v veri toliko podučeni, da veste, da je ni večje dobrote memo večnega zveličanja. Ako bi bilo toraj treba z aposteljni lakoto in žejo, nagoto in preganjanje terpeti; ako bi, kakor mučenci morali iti na križ, na germado ali na razbeljeni roš; ako bi se bilo, kakor spoznovalcem, treba s postom, z zatajevanjem in šibami do kervi in omamljenja se terpinčiti: preverjeni in prepričani bodimo, da je vse to vredno našega truda, naj le zveličamo svoje duše. Koliko manj nam gre toraj še le pomisljevati, ker nam v zveličanje ni nič drugega treba, kakor molitev, delo, ogibanje in terpljenje? Zato, kolikorokrat pogledaš doma ali drugod na sv. križ, spomni se današnje pridige, in reci: Moliti, delati, ogibati se in terpeti hočem, da dosežem večno življenje. Amen.

Pridiga ob začetku Šmarnic.

(Zakaj in kako imamo Marijo častiti? Gov. J. A.)

Za Bogom hvalimo
Marijo najbolj!

Stara cerkv. pesem.

V v o d.

Vsak čas ima kaj posebnega; vendar je med vsemi letnimi časi najprijetniši spomlad. Vsa natura po zimi spi in počiva; kakor hitro pa se oglasi veselo petje Aleluja, Gospod je vstal, vstaja tudi natura iz svojega spanja. Trava zopet zeleni, žito in zelišča začno rasti, drevesa poganjajo, cvetice cveto, škerjančeki žvergolé, gozdi se oživé, in na tisoče malih živalic lazi zopet sem ter tje. Tudi človeku se zdi, kakor bi nastopilo tudi zanj novo življenje, posebno če je ob veliki noči vstal iz groba svojih grehov.

Kakor je pa med štirimi letnimi časi najlepši spomlad, tako je med vsemi 12 meseci najprijetniši majnik ali veliki traven, ktereга smo danes pričeli. In veste, kaj je naredila cerkev in pobožnost dobrih kristjanov s tem mesecem? Darovala in odločila ga je v čast Materi božji, v čast Devici Mariji, kakor bi hotla reči: Kar imamo najljubšega in najlepšega, to prinesemo Tebi v čast; ta mesec hočemo posebno Tebi posvetiti, Tebe častiti, Tvoje lepe čednosti posebno posnemati! — Pa mar ni to preveč, da opravljamo celi mesec vsakega dne kako pobožnost v čast Materi božji? Saj Marijo v adventu častimo pri zornih mešah, saj vsak dan trikrat angeljsko česčenje molimo, tolikokrat sv. roženkranc spletamo, pet večih in veliko manjših praznikov v njen spomin obhajamo! Čemu tedaj še celi mesec majnik v to obračati? Ali to ne kerba časti, ki smo jo Bogu dolžni? — Tega ne, ljubi moji! ni preveč ne, če Marijo tako in toliko častimo, ampak še prav dobro, koristno in hvalevredno je to za za nas, kar vam tudi hočem danes pokazati. Povedal vam bom:

1. Zakaj moramo Marijo tolikanj častiti?
2. Kako jo imamo še posebno ta čas častiti? P. m.!

Razlaga.

* I. Največo čast in hvalo smo samo Bogu dolžni. „Jaz sem Gospod, tvoj Bog, zraven mene ne smeš imeti ptujih bogov,“ govori Bog po Mojzesu Izraeljskemu ljudstvu. (II. Mojz. 20, 2, 3.) Za Bogom pa imamo največo čast skazovati Mariji, Jezusovi materi, kakor tudi stara pesem pravi: Za Bogom hvalimo Marijo najbolj! Ze Bog sam je Marijo tako počastil, da jo je izvolil za mati svojemu Sinu; Bog jo je napolnil z vso milostjo, in jo vzel v nebesa in jo povzdignil nad vse kore angeljev; kako bi je potem pravi

kristjan ne častil? — Pa tudi naš lastni prid nas priganja, da jo posebno častimo in na pomoč kličemo, ker ona je

1. Mati božja, in kot taka nam vse lahko sprosi od nje-nega Sina, česar jo le prosimo. Če keršanski sin svoji materi ne more lahko kaj odreči, kako bo tak sin, kakoršen je Jezus, taki materi, kakoršna je Marija, kaj odrekel? (V pojasnenje: Koriolan. Estera — Ženitvanje v Kani Galilejski.)

2. Ona je posebno tudi pribežališče grešnikov in pomoč kristjanov. Kolikokrat bi bil že Bog svet še huje kaznoval, koliko grešnikov bi bilo že pogubljenih, ako bi Marije ne bilo. Ali ona je tisti vertnar, od ktereга Jezus pravi, da je prosil svojega gospodarja za nerodovitno drevo. (Luk. 13, 7.) Kolikokrat se mora Jezus nad marsikterem grešnikom še huje pritoževati, kakor ta gospodar nad figovim drevesom. Kolikokrat bi tudi on nad marsikterim grešnikom reči moral: Že 3 leta, 10 let te čakam, da bi se spreobernal in sad pokore prinesel; ker sadu le ne najdem, zato hočem drevo posekati, da ne bo zastonj prostora imelo. — Vendar Marija k Bogu pristopi in prosi: Gospod! še to leto ga pusti, bom mu okopala in pognojila, morebiti vendar še sad obrodi; če pa to ničesar ne pomaga, potem ga še le posekaj! — Grešnik, grešnica! ali se ti ne zdi, da si ti tisto nerodovitno drevo? Ali nisi že tolikokrat zaslužil in zaslužila, da bi te bil Bog precej po grehu zaverigel, in glej toliko let je že minulo in Bog te še čaka. Kdo ti je to milost izprosil? Le ona ki se ne imenuje samo pribežališče grešnikov, ampak je tudi zares pomoč kristjanov. Marija ti je milost izprosila. Mar ni tedaj prav, da jo za Bogom najbolj častimo in na pomoč kličemo?

3. Ona je pa tudi izgled vseh čednosti, ona je poba, ogledalo pravice. Kakor človek, ki se v ogledalo pogleda, zapazi na sebi vse lise in madeže, tako je tudi Marija ogledalo vseh čednosti, v katerem naj se kristjan večkrat ogleduje. Če bomo to v ogledalo večkrat in s pravim namenom gledali, bomo spoznali, kako smo še polni madežev in slabosti, in koliko nam še manjka. Marsikteri misli, da je lep in vmit; ali kako se zavzame, ko se v zerkalo pogleda in lise zapazi na svojem obrazu. Tako tudi nekteri kristjan misli, da je že dober in pobožen; če pa pogleda v to ogledalo, v Marijo, če njene čednosti premišluje, hitro spozna, kako daleč je še od prave pobožnosti in popolnosti!

II. Zatoraj, predragi! je prav in koristno, da Marijo radi in pogosto častimo; pa še posebno lepo in hvalevredno je, ako celi mesec majnik (cvetličnik) njeni službi posvetimo. Dobri otroci, ki svojo mati zares ljubijo, jej prinašajo najlepše in najboljše reči v dar; zakaj bi pa mi Mariji najlepši mesec v letu ne hotli darovati, vsak dan tega mesca kako pobožnost njej v čast opravljati, in tako vsak dan duhovno cvetljičo na njen altar položiti? Ako z dobrim namenom, z resnično ljubečim srcem Mariji vežemo in podamo tak

šopek prave pobožnosti in vrednega posnemanja, gotovo jej bodo take cvetice veliko ljubše, kot najlepše rože, ktere imajo verti in travniki, in s kterimi zaljšamo njen altar.

Ljubi moji! Cerkev nikjer Šmarnic ne zapoveduje, želi pa močno, da bi jih verni, kjerkoli je mogoče, obhajali in se jih vdeleževali. Zato tudi popolnoma odpustke tistim deli, ki jih prav in popolnoma obhajajo. Če pa hoče kdo odpustke tega meseca dobiti, mora

a) vsak dan tega meseca kako posebno pobožnost k časti Matere božje opravljati. Se ve, da je najboljše, ako opravlja to pobožnost vsaki dan v cerkvi, kjer je nalašč altar v to odločen in ozaljšan, in kjer napeljujejo vernike večidel duhovni sami s primernim branjem in molitvijo. Kjer se pa ta pobožnost vsak dan v cerkvi ne opravlja, ali če je kdo zadržan k skupni pobožnosti priti, tedaj je najboljše, da naredite domače Šmarnice. Kakošno podobo Matere božje lepo ozaljšajte in opravljajte pred njo zjutraj ali pa zvečer kakšno posebno pobožnost, postavim, sv. roženkranc, lavrentanske litanije, ali pa druge molitve in pesmi v čast Matere božje.

b) Potreba je, da vsak, kdor hoče odpustke zadobiti, vredno sprejeme enkrat ta mesec zakramente sv. pokore in sv. rešnjega Telesa. Kakor ne gre vkup, ako so lepe cvetlice v gerdem vmazanem stojalu, ravno tako najlepše pobožnosti Mariji dopasti ne morejo, ako pridejo iz vmazanega ali grešnega serca. Zatoraj je najboljše, ako zakramente kmalo od začetka sprejemete.

Zraven tega, da se lahko vsak popolnoma odpustkov vdeleži, imajo Šmarnice tudi to dobro, da se kristjan sploh ložej od hudega odvrča in v dobrem uterjuje. — Ljubi moji! nobenega ni tukaj, ki bi smel reči: Meni bi Šmarnice škodovala; jaz pa lehkko rečem, da bodo vsakemu koristile, ki se jih iz pravega namena vdeleževati hoče. Koristile bodo nedolžnim in pravičnim, da bodo na prošnjo Marijino in po njenem izgledu v dobrem poterjeni; koristile bodo spokornim, da bodo v spokornosti stanovitni ostali; koristile bodo posebno grešnikom, da se bodo ložeje in toliko bolj gotovo spreobrnili in poboljšali. Veliko izgledov imamo, da so se terdovlatni grešniki ravno po tej majnikovi pobožnosti spreobrnili. Morebiti čaka kterega izmed tukaj zbranih ravno ta mesec pripravna milost, da se bo za zmeraj poboljšal.

Sklep.

Tako tedaj vidite, kako je prav in koristno, da Marijo radi in pogostoma in še posebno meseca majnika častimo. Ne samo želja sv. cerkve, ampak tudi naš lastni prid nas k temu priganja. Pa kaj vas bom dalej k tej pobožnosti opominjal. Slabi otroci, ktere je še le treba k ljubezni do svoje matere opominjati. Samo toliko rečem, da bo morebiti marsikteremu na smertni postelji žal, da je

Šmarnice po zanikernosti zamujal. Takrat nas bo vse zapustilo, tudi tisti, ki bi nam radi pomagali. Marija pa nas tudi takrat ne bo zapustila, če jo zdaj prav častimo in posnemamo, ampak ona bo še naša pomoč in tolažba na našo smertno uro. Amen.

Pridiga za god sv. Florijana.

(Sveti Florijan nas uči po sveti veri živeti. Gov. F. T.)

„Kdor svojo dušo ljubi, bo jo zgubil; kdor sovraži svojo dušo na tem svetu, bo jo ohranil za večno življenje.“
(Jan. 12, 25.)

Vvod.

Človek je po božji podobi stvarjen, zatoraj mora sam sebe spoštovati in ljubiti svojo dušo, ki je Bogu podobna. Vendar ni vsaka ljubezen samega sebe že prava in Bogu dopadljiva. Človek zna do samega sebe imeti tudi škodljivo ljubezen in koristno sovraštvo; toraj zna imeti do sebe ljubezen, ki ga potegne v večno pogubljenje in sovraštvo, ki mu pomaga v nebesa. To nam spričuje Jezus sam, ki pravi: „Kdor ljubi svojo dušo, bo jo zgubil; kdor sovraži svojo dušo na tem svetu, bo jo ohranil za večno življenje.“ — Vendar kakošna je ta škodljiva ljubezen, in kakošno je to koristno sovraštvo do samega sebe? Kdor sam sebi vse privoli, kar poželi popačena natora, in kdor vstreza vsem svojim željam, tak ima do sebe škodljivo ljubezen, ki ga bo potegnila v pekel. Kdor pa svoji duši in svojemu poželenju odreka brez usmiljenja, kar je zoper božje zapovedi, tak sovraži samega sebe na tem svetu, vendar takošno sovraštvo mu je koristno, ker ga pripelje v večno življenje.

Te imenitne resnice naše svete vere svetniki niso nikdar pozabili. Tudi sveti Florijan, ktereга častiti spomin danes obhajamo, ravnal se je celo svoje življenje zvesto po tem nauku. Grozovitni cesar Dioklecijan je neusmiljeno preganjal kristjane. Kdor ni zatajil Jezusa in daroval molikom, tega so nečloveško mučili in k smerti obsodili. Kdor je pa spolnil voljo neverskega cesarja, in se odpovedal pravemu Bogu, temu so obljubili vse, kar človek na tem svetu tako željno išče. Srečo, bogastvo, čast in imenitnost je ponujal grozovitni tiran vsem, kateri bi zapustili Jezusa in darovali molikom. Vendar sv. Florijan ni maral za vse to. Zaničeval je srečo, bogastvo, čast in imenitnost; odrekoval je samenu sebi, kar poželi popačena človeška natora. Rajši je prestajal največe muke, rajši svojo kri prelil, kakor da bi zatajil svojo vero v Kristusa. Rajši je dal svoje življenje, pa spoznaval nauk keršanske vere brez strahu,

kakor da bi rešil svoje življenje, pa zatajil svojega Boga. Sveti Florijan je takorekoč sovražil svojo dušo na tem svetu, zato je prihranil jo za večno življenje.

Ljubi kristjani! učimo se tudi mi od sv. Florijana, svoje dušo sovražiti na tem svetu, to se pravi, našemu sercu vse hudo odreči in rajše umreti, kakor pa ravnati zoper božjo sv. voljo. Tako bomo ohranili tudi mi svojo dušo za večno življenje, tako bomo tudi mi prišli tje, kjer se veseli zdaj sv. Florijan z vsemi božjimi prijatelji. Učimo se od sv. Florijana:

I. Svojo vero očitno spoznavati in po njej živeti,

II. Če je treba, za voljo vere tudi vse hudo terpeti.

O tem vam želim danes govoriti, da Boga počastimo, svetega Florijana hvalimo in svoje duše zveličamo. P. m.!

Razlaga.

I. Ako hočemo biti nekdanj zveličani, moramo svojo sveto vero očitno spoznavati in zares tako živeti, kakor nas sveta vera uči. To je naša sveta dolžnost. Sam Jezus je nam dal to zapoved rekoč: „Naj sveti vaša luč pred ljudmi, da bodo videli vaša dobra dela in častili Očeta, ki je v nebesih.“ (Mat. 5, 16.) Sveta vera je tista luč, ki nam razsvetljuje pot proti nebesom. Sveta vera nas uči spoznavati pravega Boga in spoznavati tudi dolžnosti, ki je do Boga imamo. Kdor ima pravo in živo vero, tak jo kaže z dobrimi deli in z lepimi čednostmi. In luč žive vere tako svitlo gori pred ljudmi, da vidijo dobra dela, in da hvalijo nebeškega Očeta, kateri je ljudem prižgal luč prave vere, in kateri ljudi podpira s svojo milostjo, da zamorejo po pravi veri živeti. Glejte, kristjani! zapovedal je toraj Jezus sam, da moramo svojo vero očitno spoznavati in po njej živeti. To je storil tudi sv. Florijan, ki je očitno pričal, da je kristjan, in rajše svoje življenje zgubil, kakor pa vero v Jezusa zatajil. Pa kako pogosto se zanemarja ta zapoved Jezusova! Veliko je dandanešnji takih kristjanov, ki družega ničesar nimajo na sebi, kakor da so kerščeni, in da nosijo keršansko ime, njih življenje pa ni keršansko. Veliko je takih, k v mladosti niso se naučili najpotrebnejših resnic svete vere, kateri pa zdaj tako živijo, kakor da nobene vere ne bi imeli; še hujske in še bolj popačeno živijo, kakor nekdanji pogani, ki pravega Boga niso poznali. Veliko je takih, katerim nič ni mar za poslušanje božjih nauk, za obiskovanje božje službe, za sprejemanje sv. zakramentov; za vse to jim nič ni mar, vse to jih ne veseli. Veliko je takih, kateri dolžnosti pravega kristjana ne spolnujejo, in Bogu dolžne časti ne skazujejo za dobrote, ktere vsakega dne uživajo. Veliko je takih, kateri so nevaležni in nepokorni do svoje matere, katoliške cerkve, ker njenih zapovedi ne spolnujejo in brez strahu

zaničujejo. Veliko je tudi takih, kateri celo v cerkvi nočejo upogniti svojih kolen pred Bogom, ktereга angelji in arhangelji hvalijo in molijo!

Predragi kristjani! zdaj vas uprašujem: Ali se to pravi, svojo vero očitno kazati ali spoznavati, kakor nam je zapovedal Jezus? O ne, to je le žalostno znamenje, da je v takih kristjanih že skoraj čisto ugasnila luč žive vere, da se toraj nahajajo v temni noči grešnega spanja in hudega življenja. O ljubi kristjani! ne delajte tudi vi tem enako, katerim je luč žive vere že ugasnila. Ne ravnajte se po izgledu takih kristjanov, ki dandanešnji živijo, kakor da nobenega Boga ne bi bilo. Spoznavajte očitno svojo vero v Jezusa, odrešenika našega, v svojih besedah in v svojem djanji in v vsem svojem zaderžanji. Saj veste, kaj je govoril Jezus sam: „Kdor bo mene spoznaval pred ljudmi, tega bom tudi jaz spoznal pred svojim nebeškim Očetom.“ To naj bo vaše največje veselje, da ste poklicani od Boga k pravi veri, ktera nas uči spoznavati našega Stvarnika, njemu lepo služiti, in nekdam k njemu v nebesa priti.

Vendar ni še zadosti, da svojo vero očitno spoznavamo, mi moramo še tudi roditi sad dobrih del, in naša vera se mora pokazati z dobrimi deli. To nas uči Jezus, ko pravi: „Vsako dobro drevo rodi dober sad; vsako slabo drevo rodi slab sad. Vsako drevo, ki dobrega sadu ne rodi, bode se posekalo in se verglo v ogenj.“ Kako strašne so te besede Jezusove, ako si je prav k sercu jemljemo. Mi kristjani smo tista drevesa, ktera je zasadil sam Jezus v vert svete katoliške cerkve. Ako ne bomo rodili sadu dobrih del in čednosti, potem bo nas pogubila sveta vera, po kateri bi bili lahko se zveličali. Ako ne bomo kazali svojo vero v djanji in živeli po njegovih svetih zapovedih, potem bo posekano tudi drevo našega časnega življenja in verženo v večni ogenj. Sveta vera nam toraj nič ne pomaga k zveličanju, ako ne živimo tako, kakor nas ona uči. To spričuje tudi sv. apostelj Jakob, ki pravi: „da je vera brez dobrih del mrtva, kakor je mrtvo truplo brez duše.“ (Jak. 2, 20.) Tako si toraj prizadevajmo iz celih moči, svojo vero očitno spoznati, tiste se nikdar ne sramovati, za tisto se potegovati, ako bi bilo potreba. V celem svojem zaderžanji kazajmo, da smo pravi kristjani, in spričujmo svojo vero s svojim djanjem, kakor so delali vsi zvesti služabniki božji!

II. Predragi kristjani! vsi moramo biti tudi pripravljeni, zavoljo svete vere vse hudo preterpeti, ako bi bilo potreba. Rajše moramo prenašati vse zaničevanje in še celo smert, kakor da bi ravnali zoper svojo vero ali zatajili v besedah ali v djanji svojega Boga. Ne oznanujem vam s tem kako novo zapoved ali dolžnost, zakaj ta dolžnost je že tako stara, kakor vera sama. Jezus sam je nam v tem zapustil najlepši izgled. Zavoljo njegovih svetih naukov so ga sovražili Judje in štimani farizeji. Jezus sam je rekel svojim učencem: „Če so mene sovra-

žili, sovražili bojo tudi vas. Učenec ni večji od svojega učenika, in hlapec ni večji od svojega gospoda.“ S temi besedami je izrekel, da morajo tisti, ki hočejo biti njegovi učenci, radovoljno terpeti in prenašati, kar je hudega zadene. Vsi aposteljni in učenci Gospodovi so spolnovali ta Jezusov nauk. Šli so po vsem svetu, da oznanjujejo križanega Odrešenika.

Veliko sovražnikov so našli povsod, Judje in pagani so jim nasprotovali, je preganjali in je hudo mučili. Vendar sveti aposteljni Gospodovi se niso ustrašili tega, temuč so vse voljno prenašali, ker so vedeli, koliko je za nje prestal njih ljubljenei Gospod. Še veselili so se, kakor nam spričuje sveto pismo, da so bili vredni spoznani, zavoljo Jezusovega imena terpeti. In zadnjič so zunaj svetega Janeza vsi aposteljni svojo kri prelili za Jezusa, kterege nauk so verovali, razširjali in spolnovali. Kakor aposteljni, tako so bili tudi prvi kristjani pripravljenei, vse prenašati za sveti nauk božji. Kedar so je preganjali neverni cesarji in neusmiljenei oblastniki, prenašali so vse težave in podajali celo svoje življenje v smert, svoje vere v Jezusa pa niso zatajili.

Sveti Florijan, kterege častiti god danes obhajamo, je živel v tretjem stoletji, ko so kristjane še kervavo preganjali. Rojen je bil v mestu Zeiselmayer na spodnjem Avstrijskem. Tudi tam, kjer je prebival sv. Florijan kot časnik ali oficir cesarja Dioklecijana, je zapovedal cesarski namestnik prijetei 40 kristjanov, ki niso hotli zatajitei svoje vere. Ko to izve sv. Florijan, gre sam pred oblastnika in mu reče: „Glej, tudi jaz sem kristjan, če kristjanov iščete.“ Zdaj so si prizadevali pregovoritei Florijana, da bi molikom daroval, pa bilo je zastonj. Serčno jim reče: „Jaz častim svojega Boga in le samo njega molim. Ti imaš oblast črez moje telo, črez moje dušo pa ima le samo Bog oblast. Rad sem pokoren cesarju v vsem, kar je po moji službi, molikom darovati pa nihče zapovedati ne more, zato jih nikoli molil ne bom.“ Ves razkačen ukaže cesarski namestnik, da naj svetnika slečejo in brez usmiljenja do kervi pretepajo. Med tem ga nagovarja, da naj daruje bogovom. Sveti Florijan pa odgovori: „Ravno zdaj darujem svojemu Jezusu, ki me toliko časti, da mi daje za njega terpeti.“ Tak odgovor ujezi oblastnika še bolj, da ukaže Florijana še z železnimi grebeni razmesaritei po plečih, potem pa potopitei v reki Anizi. Ves čas pa sv. Florijan hvali Boga in na glas spričuje, da je kristjan. Vojaki ga povežejo, mu obesijo težek kamen na vrat, in ga veržejo v vodo. Njegove zadnje besede so bile: „Jezus, moj Gospod, sprejemei mojo dušo!“ In tako je dal ta serčni vojak Kristusovi svoje življenje za pravo vero, in je sprejel od Boga krono mučencev, ki ga lepša na večni čas.

Glejte, ljubi kristjani! tako je dal nam tudi sv. Florijan prelep izgled, kako naj serčno stojimo za sveto vero. Večkrat nas hudobni ljudje zaničujejo, če se božje postave deržimo. Večkrat nas zasmehujejo, če Bogu zvesto služimo, in ne potegnemo z razuzdanim

svetom. Večkrat nas po krivem dolžijo in nas černijo pred svetom, če se zoperstavljamo njih hudobiji. Večkrat nas žalijo, nam krivico in škodo delajo, in nas sovražijo, kakor so nekdanji hudobni farizeji sovražili Jezusa. Vse to naj nas ne moti, in naj nas ne odvrča od pobožnega življenja. Prenašajmo take sitnosti voljno zavoljo Boga, zakaj sv. pismo pravi: „Ako vas svet sovraži in preganja, ne bojte se, ampak veselite se in veselja poskakujte, ker obilno bo vaše plačilo v nebesih.“

Sklep.

Predragi kristjani! Hvalimo vselej Boga za to neizrečeno milost, da je nas k pravi veri poklical. Spoznavajmo to sveto vero vselej očitno pred ljudmi; ne sramujmo se nikdar, da smo vojaki Jezusovi. Skazujmo svojo vero tudi z djanjem, in spričujmo z dobrimi deli in s čednostmi, da gori v našem sercu živa vera, ki nas ogreva za vse kar je Bogu dopadljivo. Bodimo pa tudi pripravljeni, zavoljo svete vere prenašati voljno in s poterpljenjem, kar bi nas žalega zadelo. Tako bomo posnemali svete aposteljne in mučence, ki so prestajali največje bolečine veselo za Jezusa. Tako bomo posnemali tudi sv. Florijana, katerega god danes častito obhajamo. Tako bomo pa tudi upanje imeli, da kedaj pridemo na tisti kraj, kjer se veseli sv. Florijan svoje zmage na večne čase. Amen.

Pridige ob raznih priložnostih.

Pridiga za god sv. Marka evangelista.

(Življenje sv. Marka in procesija tega dne. Gov. F. R.)

„Prositi in se bo vam dalo, iščite in bote našli, terkajte in se bo vam odperlo.“
(Luk. 11, 9.)

(Konec.)

5. Namen današnje procesije je pa ta, da bi Boga za odpuščanje grehov prosili, in da naj bi odvernili od nas tiste nesreče, katere smo zavolj naših grehov zaslužili, pa tudi da bi se Bogu zahvalili za sprejete dobrote in ga novih prosili. Druge naše prošnje in potrebe so skoraj vse v litanijah vseh svetnikov zapopadene; ako tiste pobožno in pazljivo molite, potem ste vaše želje in prošnje gotovo Bogu priporočili. Le tega vas hočem še opomniti, da naj ne bi prosili le samo časnih reči, temuč posebno za milost božjo, in za duha prave pokore, zakaj Bogu dopade molitev tacega, ki je brez greha, ali ki ima vsaj zgrevano serce.

Sklep.

Vojske, kužne bolezni, dragota, lakota in druge nezgode imenujemo nesreče, in imamo prav, da Boga prosimo, naj bi je od nas odvernili. Pa še bolj nevarna kuga in še večja nesreča se razprostira okoli nas, pa skoraj nikomur ne pride na misel, prositi, da bi ljubi Bog tudi to odvernili. Jaz menim nevero in mlačnost do Boga, ki pri viših in pri nižih bolj in bolj domača postaja. — Brezvestna gospoda, nemarni gospodarji, slabi starši, nezvesti posli, nepokorni podložni, zapravljivci, postopači, goljufi, tatje in razbojniki: vsi ti so začeli z mlačnostjo do vere in so zdaj večidel neverni. Koliko pa takošni ljudje škode napravijo na svetu, to sami vidite in spoznate.

Kakor je Bog naša prva in največa dobrota, tako naj bo nam tudi prava vera v Boga naše največe bogastvo, ki ga nam nikdo vzeti ne sme. Ako pa vidite okrog vas le slabe izgleda, ako se vam zavoljo vaše vere in zavoljo nabožnega življenja drugi posmehujejo ali vas zasramujejo: spominjajte se veselih mučnikov, o katerih celo hudobni njih sovražniki reči morajo: „To so tisti, katerim smo se mi smejali; mi smo imeli njih življenje za neumnost, zdaj so pa otrokom božjim prišteti, in pri Bogu je njih plačilo“. Amen.

Nagovor za prvo sv. obhajilo.

(Kratek nauk o zakramentu presv. rešnjega Telesa. Gov. F. Tr.)

„Kdor je moje meso, in pije moje kri, ostane v meni in jaz v njem.“ (Jan. 6, 57.)

Vvod.

Ljubi otroci! najlepši dan vašega življenja na tem svetu je danes za vas. Prišla je tista ura, na katero ste tako dolgo se pripravljali, ktere ste tako dolgo se veselili, katero ste tako težko pričakovali. Občutili bote nebeško veselje na svetu, zakaj Jezus, mili vaš prijatelj, bo danes se združil z neumerjočo vašo dušo. Vsi angeljci nebeški se bojo veselili nad vami in vam želeli tisučero srečo, ker danes želi Jezus priti k vam. Zatoraj veselite se, ljubi otroci! današnjega dneva, pravično in sveto je naše veselje. Naj poveličuje vaša duša Gospoda nebes in zemlje, kateri je vas danes na nebeško večerjo povabil, pri kateri angelji strežejo, pri kateri bote pervikrat okusili, kako sladek je Bog tistim, ki njega ljubijo. Veselite se tudi vi starši, brati, sestre, botri teh nedolžnih otrok, zakaj velika čest se jim bo danes zgodila. Kralj nebes in zemlje bo prišel v njih serce; njih imena bojo danes zapisana v bukve večnega življenja. Vaši otroci bojo postali danes prijatelji in bratje in sestre

nebeških angeljev, zatorej naj bo veselo tudi vaše serce. Veselite se, da ste dosegli to srečo in veselje tudi vi. Veselite se danes tudi vi vsi pričujoči nad srečo, katero bojo ti pričujoči otroci dosegli. Tudi jaz se veselim, in moja duša hvali Gospoda, da smemo danes te nedolžne duše Jezusu naproti peljati. O da bi ostalo to nebeško veselje z nami na večni čas!

Vendar, ljubi moji! pravično veselje mora tudi svoj nauk imeti. Da bote ljubega Jezusa sprejeli s prav živo vero, s terdnim zaupanjem in z gorečo ljubeznijo, zato vam hočem danes kratko ponoviti nauk o zakramentu presvetega rešnjega Telesa. Zavolje Boga p. m.!

Razlaga.

1. Kdo je tisti, ljubi otroci! kterega bote danes pervikrat sprejeli, kterega se toliko veselite? On je pravi živi Bog in človek — Jezus Kristus — edinorojeni Sin božji, pričujoč v podobi kruha, po svoji božji in človeški natori, z dušo in s telesom, s kervjo in z mesom. Ravno tisti otrok božji, ki ga je rodila Devica Marija v Betlehemu; ravno tisti sveti mladeneč, ki je šel z Marijo in Jožefom v Jeruzalem molit nebeškega Očeta; ravno tisti sveti učenik, ki je hodil tri leta po Judovski deželi in učil, Boga prav spoznavati in častiti; ravno tisti milostljivi Gospod, ki je toliko terpel za naše grehe in zadnjič še daroval svoje življenje za odrešenje sveta; ravno tisti Zveličar, ki je 40. dan po svojem vstajenji se povrnil v svoje nebeško veselje in zdaj sedi na desnici Boga Očeta; ravno tisti, kateri bo nekdanj prišel v oblakih neba sodit žive in mertve. Glejte, ljubi otroci! ravno tega Gospoda in Zveličarja bote sprejeli danes pervikrat v vaša serca. V podobi belega kruha pričujoč se bo dal vašim dušam zavžiti. Sam Jezus vas uči: „Jaz sem živi kruh, kateri je prišel iz nebes; kdor k meni pride, ne bo lačen, in kdor v mene veruje, ne bo žejin.“ Oh, kolika sreča je toraj za vas, da vas Jezus s svojim mesom nasititi in s svojo kervjo napojiti želi! S svetim strahom toraj se približajte k angeljski mizi, pri kateri se zavživa nebeški kruh, Telo in Kri našega Boga!

2. Kdaj pa je, ljubi otroci! Jezus postavil ta najsvetejši zakrament, kdaj nam je to srečo zapustil? To je storil nektore ure pred svojim terpljenjem. Pri zadnji večerji sedi Jezus pri svojih učencih in ljubeznjivo jemlje od njih slovo. „Iz serca sem želel jesti z vami to velikonočno jagnje, preden terpim,“ tako je rekel Jezus svojim učencem. Potem je vzel kruh v svoje svete roke, je zahvalil, ga posvetil, prelomil in podal svojim učencem rekoč: „Vzemite in jejte, to je moje Telo, katero bo dano za vas.“ Ravno tako je vzel tudi kelih z vinom, je zahvalil in ga učencem podal rekoč: „Vzemite in pijte iz njega vsi, zakaj to

je moja Kri, Kri nove zaveze, ktera bo za vas in njih veliko prelita v odpušcanje grehov. To delajte v moj spomin.“ Glejte, ljubi otroci! s temi besedami je postavil Jezus pri zadnji večerji najsvetejši zakrament presv. rešnjega Telesa. Kar je zapovedal Jezus svojim učencem, to so zvesto spolnovali; to so delali tudi vsi njih nasledniki, in to delajo še dandanešnji duhovniki katoliške cerkve. Pri daritvi svete meše storijo to, kar je storil Jezus pri zadnji večerji. Oni jemljejo kruh in vino v svoje roke, in spreminjajo z vsemogočno besedo Jezusovo kruh in vino v Telo in Kri našega Zveličarja. Od tega najsvetejšega Telesa in od te najsvetejše Kervi bote okusili danes tudi vi; o kako srečni ste danes, česar angelji nimajo, to vi dobite!

3. Zakaj pa je, ljubi otroci! postavil Jezus ta najsvetejši zakrament: čemu ga je dal? Postavil je Jezus ta zakrament zategavoljo, da bi mi se spominjali njegove smerti, kedar ta sveti zakrament sprejemamo. „To storite v moj spomin,“ je rekel Jezus svojim učencem. Postavil je pa Jezus ta zakrament tudi v živež našim dušam, da ž njim nasitimo naše duše za večno življenje. On sam je rekel: „Jaz sem živi kruh, ki sem prišel z nebes. Ako kdo jé od tega kruha, živel bo vekomaj.“ Spet govori ljubi Jezus: „Resnično resnično vam povem, ako ne bote jedli mesa Sinu človekovega, in ne bote pili njegove kervi, ne bote imeli življenja v sebi. Kdor jé moje meso in pije mojo kri, ima večno življenje in jaz ga bom obudil poslednji dan.“ (Jan. 6, 54.) — Ljubi otroci! tudi vaše duše hoče danes nahraniti ljubi Zveličar s to nebeško hrano ali jedjo. Blagosloviti vas hoče in vas poterditi za večno življenje. O da bi te sreče nikoli ne zgubili s kakim smertnim grehom, kako srečni bi bili! Prosite za to srečo Boga!

(Konec prihodnjič.)

Duhovniške zadeve.

Kerška škofija. Č. g. Bauer Šim. je dobil faro št. Jurje na Vinski gori, č. g. Aleš Lov. faro Vetrinj. č. g. Eichholzer Alb. pa faro Globasnica. Č. g. Šumah Val. pride za provizorja v Št. Štefan v Podj. dolini. Č. g. Jamnik Jan. gre za provizorja v Kačji dol, č. g. Gangelmajer Jos. pa za mestn. kapl. v Sovodje.

Lavantinska škofija. Prestavljeni so čč. gg. kaplani: Vrabl Jan. k sv. Antonu v slov. goricah, Kramberger Jan. v Hoče, Bauman Vinc. k sv. Jakobu v slov. goricah, Ferik k sv. Urbanu pri Ptuju, Purgaj Juri k sv. Kungerti. Č. g. Baumgartner Mih. stopi v pokoj.

Ljubljanska škofija. Č. g. Zupan Šimon pride za kateheta v Loko.